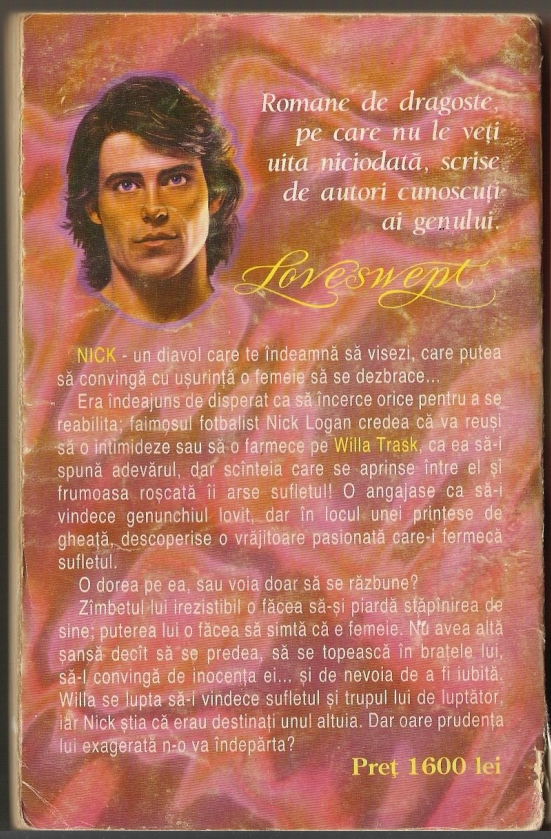

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Loveswept

NICK - un diavol care te îndeamnă să visezi, care putea să convingă cu ușurință o femeie să se dezbrace...

Era îndeajuns de disperat ca să încerce orice pentru a se reabilita; faimosul fotbalist Nick Logan credea că va reuși să o intimideze sau să o farmece pe Willa Trask, ca ea să-i spună adevărul, dar scînteia care se aprinse între el și frumoasa roșcată îi arse sufletul! O angajase ca să-i vindece genunchiul lovit, dar în locul unei prințese de gheață, descoperise o vrăjitoare pasionată care-i fermecă sufletul.

O dorea pe ea, sau voia doar să se răzbune?

Zîmbetul lui irezistibil o făcea să-și piardă stăpînirea de sine; puterea lui o făcea să simtă că e femeie. Nu avea altă șansă decît să se predea, să se topească în brațele lui, să-l convingă de inocența ei... și de nevoia de a fi iubită. Willa se lupta să-i vindece sufletul și trupul lui de luptător, iar Nick știa că erau destinați unul altuia. Dar oare prudența lui exagerată n-o va îndepărta?

Preț 1600 lei

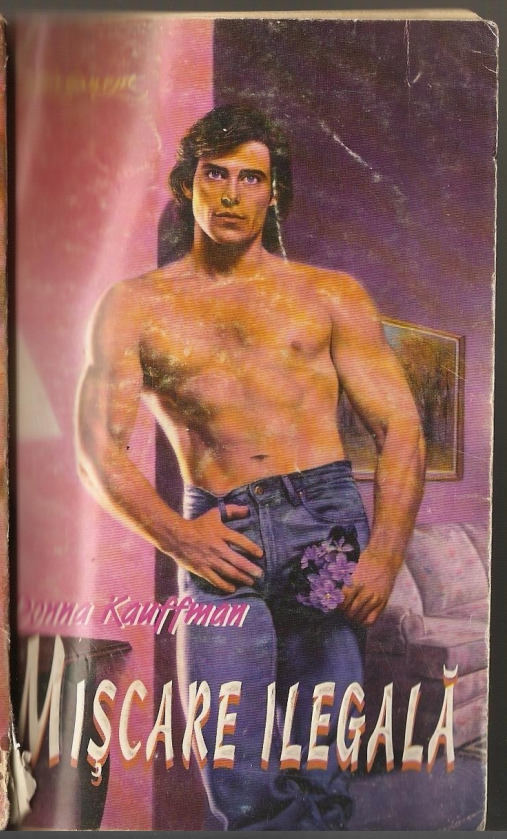

Donna Kauffman

MIȘCARE ILEGALĂ

ISBN 973-95056-8-2

Prolog

– Din moment ce acuzațiile care vi s-au adus provin din probe obținute fără un mandat de percheziție, nu am altă soluție decît să declar acest caz închis. Domnule Logan, sînteți liber să plecați.

Verdictul judecătorului Hanover fu acoperit de vacarmul produs de strigătele nervoase și de comentariile de nemulțumire ale spectatorilor care umpleau tribunalul.

Nick Logan se ridică din scaunul său de la masa apărării, cu fața crispată de durere în timp ce-și îndrepta piciorul rănit care îi înțepenise în timpul lungului proces din acea dimineață.

Încruntîndu-se, își luă servieta. Ar fi trebuit să fie în culmea extazului pentru că părăsea tribunalul fără cătușe la mîini, dar nu era. Nu se făcuse dreptate. Și nu urma să fie cu adevărat liber pînă cînd nu dovedea că era nevinovat.

Murmurînd un „mulțumesc" avocatului său, își ridică bastonul și traversă culoarul. Mai mult ca sigur că o armată de reporteri îl aștepta de partea cealaltă a ușilor și se pregătise sufletește pentru asta. Acei reporteri cu siguranță nu se vor mai gudura pe lîngă el așa cum făcuseră cu un an înainte cînd îi ajutase pe cei de la *Jaguarul* să cîștige al doilea *Super Bowl* consecutiv. Vor continua să-l atace așa cum o tot făcuseră de cînd poliția a descoperit pliculețele cu cocaină în dulăpiorul lui, a doua zi după ce căzuse la așa-zisul test anti-doping.

În momentul în care păși în coridor, fu orbit de flash-uri și asurzit de o avalanșă de întrebări. Cu capul sus, Nick își croi drum prin mulțime. Își stăpîni impulsul de a face publică varianta sa. Nu l-ar fi ajutat. Ar fi părut ca și cum ar fi vrut să le cîștige simpatia... sau, mai rău, că era un mare mincinos. Mîndria era singurul lucru care-i mai rămăsese. Mîndria și Skylar Buchanan. Nu era pentru prima dată cînd Nick spunea în gînd o rugăciune pentru a-i mulțumi colegului său de

facultate. În timp ce restul lumii îl credea pe Nick doar un jucător bine plătit căruia succesul i se urcase la cap – pînă peste nas – ca oricui altcuiva, Sky își oferise sprijinul pentru a dezvălui adevărul.

Razele soarelui de primăvară țîșniră strălucitoare printre parbrize și caroserii în timp ce Nick se îndreptă spre automobilul său printre mașinile din parcare. Își aruncă servieta și bastonul pe bancheta din spate și își îndoi cu grijă trupul de 1,93 m pe scaunul șoferului. Zîmbi. Acum că nu era închis într-o celulă, putea să se ocupe mai mult de „curățarea" numelui său. Și avea mult de lucru.

Cercetările îi aduseseră pe el și pe Sky la un nume, un nume surprinzător: Eric Miller. Neîndurătorul star al *Jaguarilor* putea să fie omul care îi înscenase totul lui Nick. Sky se ocupase de singura persoană care ar fi putut să le furnizeze dovezi concludente – iubita lui Eric din timpul arestului lui Nick: Willa Trask.

Odată ajuns pe autostradă, Nick apăsă pe accelerator, falsul calm dispărîndu-i.

Capitolul Unu

Nick se încruntă în timp ce se îndrepta prin coridorul șerpuitor al clubului sportiv *Millenium* spre camera cu greutăți, unde Sky îi dăduse întîlnire. Trecuse o săptămînă deprimantă și fără nici un rezultat de cînd cazul fusese clasat. Venise la club direct de la aeroport; zborul la New York pentru a discuta personal cu delegatul federației de fotbal se soldase cu un eșec.

Tot mai posomorît și mai încruntat, Nick își aminti cum delegatul îl concediase în mod politicos, refuzîndu-i cererea de a anula suspendarea pentru a putea juca la *Jaguari* în campionat. La

naiba! Tipul nici n-a vrut să-l asculte. Nick jură să nu mai piardă un minut. Trebuia să-și spele numele. Și asta repede. Noroc cu Sky. Îi lăsase un mesaj pe robotul telefonic al lui Nick cum că are niște informații importante și îi dădea întîlnire la club.

Auzind vocea inconfundabilă a lui Sky, Nick ezită înainte de a deschide ușa camerei de culturism.

– Nu... cred că pot... s-o mai ridic.

– Bineînțeles că poți. Hai, concentrează-te, auzi o voce feminină, dulce dar fermă, care nu ar fi admis nici o împotrivire.

– Poți, Sky. Acum împinge, împinge.

Simți impulsul de a afla cui îi aparținea acea voce fascinantă și irezistibilă care îmbina dulceața mierii pure cu duritatea oțelului. Dar Nick nu era omul care să se amestece în intimitatea cuiva într-un moment delicat. Așteptă cu discreție cîteva secunde, apoi spuse cu glas tare, înainte de a deschide ușa:

– Deci, Sky Buchanan, nu mai poți s-o ridici?

Intră în cameră și se opri, ca lovit de trăsnet. O roșcată sexy, nemaipomenită stătea în spatele greutăților la care lucra Sky. Surprinsă de vocea lui Nick, ea se îndreptă și-l privi.

Femeia era înaltă, suplă, cu un trup grozav. Avea piept plin, forme rotunde puse în evidență de costumul de gimnastică verde pe care îl purta. Mînecile tricoului erau tăiate dezvelind două brațe viguroase; pantalonii largi ascundeau forma picioarelor ei foarte lungi. El își reîndreptă privirea spre podoaba părului ei, ochii zăbovindu-i pe șuvițele castaniu-roșcate scăpate de sub banda care încerca să i-l ridice de pe față. Șuvițele ondulate care îi atîrnau pe pielea umedă împreună cu amintirea vocii ei parcă îmbrăcată în caramel, îl făcură pe Nick să uite de urgența întrevederii cu Sky. Femeia îl lăsase fără răsuflare. Îl surprinse dorința neașteptată pentru uluitoarea roșcată. Din facultate, de cînd juca fotbal, era atras de sexul opus, așa cum albinele sînt atrase de nectar. Dar nu i-a trebuit mult timp să înțeleagă că principalul motiv pentru care o mulțime de femei voiau să se culce cu el îl reprezenta faptul că el era un jucător celebru. Să te lauzi cu aventurile sexuale nu era un obicei exclusiv al bărbaților, avea el să afle. Ca urmare, devenise foarte pretențios. Contrariat de faptul că fusese distras atît de ușor, Nick se hotărî să se ocupe de treburile care îl aduseseră la club. Pentru asta, trebuia să scape de roșcată.

– *Millenium* e un club sportiv cu adevărat luxos, Sky, dar sala de culturism? Tonul voit sarcastic al vocii lui își atinse scopul: femeia păru să fie destul de stînjenită.

– Ar fi trebuit să alegi ceva mai puțin seducător, continuă el. Sauna, poate? Desigur, atmosfera nu e totul, dar majorității femeilor le place rafinamentul, chiar dacă e doar un simulacru. De la o simplă iritare, expresia roșcatei se schimbă într-una de furie. Nick realiză cu întîrziere că gustul lui Sky în materie de femei trebuie să se fi schimbat. Judecînd după ținuta dreaptă și bărbia ridicată, ar fi putut spune că nu era genul de puștoaică prostuță – ceea ce însemna că nu avea să fie o confruntare ușoară, o bosumflare studiată sau o simplă hărțuială urmată de scuze.

Trebuie să fi fost vizibil pe fața lui faptul că își regreta tactica mai mult decît nepoliticoasă deoarece domnișoara „Voce Sexy" își schimbă expresia de la furie la indulgență resemnată. Începu să vorbească, dar fu întreruptă de un geamăt puternic. Haltera alunecă deasupra capului lui Sky pentru un moment, înainte ca ea să prindă bara grea din fier și să o fixeze în stativul din față.

– Sky, îmi pare rău, spuse ea cu o voce și mai aspră ca înainte. Îi aruncă lui Nick o privire plină de reproș înainte de a se întoarce spre Sky, care se ridicase și acum își ștergea sudoarea de pe frunte.

– Eram... vreau să spun... el mi-a distras atenția... Îmi pare rău, încheie ea cu stîngăcie.

Cînd se uită din nou la Nick, supărarea îi revenise. El se afla prea departe pentru a-i distinge culoarea ochilor, dar ar fi putut paria că, la un păr roșcat ca al ei, nu puteau fi decît verzi. De un verde strălucitor.

– Domnule, nu știu cine ești sau cum ai ajuns aici după program, spuse ea clar, cu vocea doar de oțel acum, dar în viitor te rog să fii mai atent cînd sperii oamenii care lucrează cu greutăți. E periculos și poate provoca accidente grave.

Privirea ei îi indică fără dubiu care parte a corpului ar fi fost rănită.

Regretînd sincer cuvintele spuse mai înainte, Nick își dădu seama și mai bine de greșeala de raționament pe care o făcuse. Grosolăniei, chiar cruzimii lui îi răspunsese cu tact profesional, cîștigînd respect și admirație. Prins în impactul produs de fascinația ei, lui Nick îi scăpă expresia de uimire de pe fața lui Sky.

– E în ordine, Willa, spuse Sky, i-am spus lui Kelly să-i dea drumul înăuntru înainte de a pleca. De obicei se poartă mai civilizat.

Îi aruncă lui Nick o privire care-l îndemna să-și păstreze calmul.

– Dar încă îl mai consider prietenul meu. Cu un zîmbet convențional, Sky făcu prezentările:

– Willa Trask, ți-l prezint pe Nick Logan, fostul meu coleg din echipa de fotbal a colegiului, o pacoste căzută pe capul meu.

Willa Trask! Aceasta e Willa Trask? Mintea lui Nick zbura în timp ce noutățile apăreau. Dădea o bătălie grea pentru a-și menține calmul, ceea ce era foarte greu ținînd cont de faptul că o privea pe femeia care s-ar fi putut să-l fi ajutat pe Eric Miller să-i ruineze cariera.

Își mută privirea de la Willa la Sky, care ridică din umerii masivi. Neputînd scoate un cuvînt, Nick își înșfăcă bastonul și traversă camera, acordîndu-și cîteva binemeritate momente pentru a se reculege Willa Trask. O fixa cu privirea cînd Sky i l-a prezentat. Nici măcar o umbră de recunoaștere nu s-a arătat pe fața ei frumoasă. Era bună, gîndi el, chiar foarte bună. Nick o studie cu atenție, cu o expresie împietrită ce nu oferea nici un indiciu în legătură cu zbaterea lui

interioară.

– Trebuie să fii un prieten foarte bun, spuse ea cu o voce care îi capta toată atenția, din moment ce Sky este gata să uite faptul că din cauza dumitale am scăpat aproape 150 de kilograme care îi puteau strivi pieptul. Își întoarse privirea spre Sky:

– Îmi pare rău. De obicei nu sînt distrasă atît de ușor de la treabă.

Cu un an în urmă, Nick ar fi fost încîntat să fie o „distracție" pentru o roșcată atît de frumoasă, dar nu acum. Și, mai precis, nu într-o asemenea împrejurare, cu Willa Trask. Se opri la cîțiva pași de banca cu greutăți, blestemîndu-se pentru propria-i prostie. El și Sky se gîndiseră s-o seducă pe încîntătoarea domnișoară Trask pentru a o determina să-și recunoască vina. Și, cum ea era mult mai fascinantă decît se așteptase, Nick se îndoia acum de posibilitatea ca această regină a albinelor să mai vină la nectarul lui după izbucnirea sa grosolană.

Nick își munci creierul încercînd să găsească o modalitate să dreagă situația în favoarea lui. Dar îi era greu să se concentreze. Încă era preocupat de faptul că ea nu fusese deloc stînjenită, nici măcar un pic, atunci cînd Sky făcuse pre-

zentările. Îl privise ca și cum n-ar mai fi auzit de Nick Logan, cu atît mai puțin că ar fi contribuit la distrugerea vieții lui.

Ei bine, dacă a putut face față confruntărilor cu unii dintre cei mai duri oameni din federație fără să dea un pas înapoi, atunci, cu siguranță putea să o intimideze, să-i risipească acest control, acest sînge rece.

Din cauza încordării începu să-l doară genunchiul. Nick se sili să se relaxeze. Încercă să zîmbească, sperînd că ar putea să arate sexy. Judecînd după expresia lui Sky, nu reușea. Oricum, nu conta. Willa se întorsese deja să-și strîngă prosopul și să-și ia geanta de gimnastică cu emblema *Millenium*.

Nick se încruntă din nou privind-o cum se îndreaptă spre ușa vestiarului. Îi stătea pe limbă să-i pună cîteva întrebări bine plasate care să o oprească, dar, înainte de a le pune, ea se întoarse. Avea o expresie de nepătruns, vocea îi era fermă.

– După ani de muncă într-o slujbă dominată de bărbați, nu prea mă apăr de înțepăturile provocate de aluziile lor răutăcioase.

Se opri pentru o clipă, ca și cum ar fi vrut să-și aleagă cuvintele cu atenție.

– Dar țin să v-o spun – sînt managerul acestui club și, dacă i-ați fi vorbit vreunuia dintre oaspeții noștri așa cum mi-ați vorbit mie mai devreme, prieten sau nu, ați fi fost dat afară în mai puțin de zece secunde.

De emoție, Nick își încleștă mîna pe mînerul bastonului. Întrezări privirea de avertisment a lui Sky cu coada ochiului și scrîșni din dinți ca să nu-i spună exact ce gîndea despre ea. Asta l-ar fi aruncat afară într-o secundă, pentru totdeauna.

Sky încercă să înveselească atmosfera:

– Willa, ce-ar fi să te bucuri și tu de seara asta? Probabil că Nick vrea să discutăm despre fotbal și, după o după-amiază petrecută cu mine, sînt sigur că ești sătulă pînă peste cap de acest subiect.

– Ne vedem mîine, Sky.

Începu să împingă ușa masivă din stejar, dar în ultimul moment se opri și privi peste umăr, împungîndu-l pe Nick cu privirea.

– Vezi ce rezultate rapide obții cînd te porți frumos? Dispăru înainte ca el să-i răspundă.

O zi începută deja prost tocmai se înrăutățise și mai tare. Nick își repezi prietenul:

– De ce dracu nu mi-ai spus că o să fie aici?

Tocmai m-am făcut de rahat.

– Îmi pare rău că nu te-am putut preveni. Credeam că eu și Willa o să ne terminăm treaba înainte ca tu să ajungi aici. Nu prea a mers cu bătrînul federal, hmm? Cînd Nick îl privi, Sky adăugă:

– N-am făcut-o dinadins, Nick.

Supărarea lui Nick dispăruse.

– Știu.

Oftă, trecîndu-și degetele prin părul negru, răvășit.

– Cred că interesul tot mai scăzut al comisiei pentru reabilitarea mea... apoi asta... Deși ar fi trebuit să ghicesc că nu era una din tipele tale. Nick chicoti. Am știut de la început că e prea rasată pentru gusturile tale proaste.

– Cine vorbește, îi răspunse Sky. Luîndu-și prosopul de pe umăr, îl lovi cu el pe Nick peste piept. Cînd te-ai tuns ultima oară?

Nick își trecu o mînă prin claia de bucle negre ce-i cădea peste gulerul costumului său negru.

– Pînă acum nu prea te interesa lungimea părului meu. Bineînțeles, dacă îți deranjează sensibilitatea și gustul recunoscut în materie de modă... Nick privi gaura mare din vechii pantaloni de sport ai lui Sky. Prietenul său mătă-

hălos era o reclamă vie pentru spiritul de caritate.

– Știu că nu se potrivește cu *Millenium*, dar din moment ce șefei mele nu i-a păsat...

Sky își opri comentariile cînd zîmbetul lui Nick dispăru.

– Nu te așteptai la așa ceva, nu? Și adăugă: Știu ce simți. Cînd am aflat că a fost văzută expediind pachetele lui Miller la terenul de antrenament de la Jags, mă așteptam să avem de-a face cu o tipă calculată, rece.

Nick îi aruncă prietenului său o privire neîncrezătoare.

– Vrei să spui că nu-i așa? Mie mi se pare că e ca un client sigur pe el. Nici măcar nu a clipit cînd mi-ai rostit numele.

Se mișcă încet, sprijinindu-se în baston, apoi se așeză pe banca din fața lui Sky. Tensiunea făcuse durerea de genunchi insuportabilă.

– Da, și pe mine m-a zăpăcit. Cînd am ajuns aici am avut impresia că e o femeie cinstită, muncitoare. Știu că n-are pe nimeni. Adevărul e că încă mai suferă din cauza despărțirii de Miller.

Nick strîmbă din nas.

– Pun pariu că a durut-o rău cînd Miller a lăsat-o baltă după ce a obținut ce a vrut. Ea îl

ajută să treacă de testul anti-doping înscenîndu-mi mie asta pentru ca el să-și păstreze venitul întreg, apoi îi dă papucii.

– Nu știu; Nick. Acum, că am cunoscut-o, nu-mi vine să cred că a putut să bage la apă un om nevinovat. Sky evită privirea aspră a lui Nick, plecîndu-și capul pentru un moment. După ce respiră adînc, adăugă: Știu că legăturile ei cu Eric și cu doctorul echipei par să fie într-adevăr doar o coincidență. Mă întreb dacă altcineva, în afară de doctorul Abbott ar putea fi omul care să schimbe rezultatele testului.

– Sky, din moment ce Willa Trask avea relații cu doctorul Abbott și îi trimitea acele micuțe pachete lui Eric în cantonament, trebuie să fi fost amestecată în înscenare pînă la ochii ei verzi și sexy. Frecîndu-și genunchiul, Nick adăugă imediat: Dar astea-s informații vechi. Ce ai mai aflat?

– S-ar putea ca lucrurile să devină interesante destul de repede pe-aici. Willa s-a ocupat de punerea în funcțiune a unui nou program special ca profesioniștii din împrejurimi să se poată antrena la Millenium în extrasezon. Cine crezi că a sunat azi?

Nick răspunse prompt:

– Eric Miller.

– Te-ai prins. Am auzit-o pe recepționeră jubilînd cînd a aflat că Domnul-Mînă-de-Aur vine luni.

– Păi atunci trebuie să mă apuc de treabă, nu-i așa, înainte ca nemernicul să apuce să mai distrugă viitorul vreunui sărman neștiutor. Faptul că m-a văzut n-a făcut-o să-și recunoască vina și pesemne că eu, cu gura mea mare, am stricat planul de a auzi adevărul rostit de domnișoara Trask. Nu prea pare genul care să se lase intimidată ușor. Fără îndoială că ar și minți ca să-și salveze pielea.

Sky murmură cînd văzu zîmbetul răutăcios de pe fața lui Nick.

– Ultima oară cînd am mai văzut privirea asta, Lawrence Taylor a petrecut a doua repriză pe marginea terenului.

– Domnișoara Trask poate să fie la fel de bună ca și Taylor, poate chiar mai tare ca el.

Zîmbetul i se accentuă puțin cînd privi în jos la două din recompensele palpabile ale succesului său, expuse cu mîndrie pe degetele sale acoperite cu cicatrice.

– Dar am mai mult de luptat decît atunci cînd aș încerca să cîștig un alt inel în *Super Bowl*.

Sclipirea din ochi reflecta mîndria și ambiția.

– Dacă domnișoara Trask vrea să vindece atleți răniți, atunci poate să înceapă prin a-mi drege mie genunchiul.

– Doamne, ce am făcut? Willa se sprijini de ușa masivă de stejar. În acel moment, vechiul proverb despre cei care trag cu urechea pe la uși și nu aud nimic bun despre ei îi păru o adevărată litotă.

Tremură îngrozită, gîndindu-se la ce a auzit. Simți o greutate în stomac din cauza groazei care o cuprindea tot mai tare recunoscînd în sinea ei că bănuielile lui Nick Logan ar fi putut fi adevărate.

Eric Miller. Ticălosul, a păcălit-o. Își aminti de nesfîrșitele lui întrebări despre prietenia ei cu doctorul și de toate acele pachete pe care i le trimitea și despre care el spunea că sînt doar niște vitamine. Totul i se clarifica acum și o îngrozea.

– Dar n-am știut, murmură ea cu palma la gură.

Cu cîteva minute mai înainte, Nick Logan n-o privise decît ca pe o nenorocită de pe lista neagră. Își aminti vag de scandalul pricinuit de arestarea unei personalități din zonă, acuzată de

consum de droguri, dar nu-i acordase atenție. După despărțirea dureroasă de Eric, își propusese să nu mai dea importanță știrilor sportive, mai ales celor care se refereau la *Jaguari*.

Dezorientată din cauza șocului, încercă să se liniștească și să se concentreze asupra trecutului. Din cauza programului încărcat, îl vizitase pe doctor mai rar decît anul trecut, dar nu-și amintea să fi întîlnit jucători. Doar pe Eric. Oare cum aflase Nick despre asta? Privirea lui stupefiată o încredința că nici el nu o mai văzuse înainte. Nu-i cunoscuse niciodată pe colegii lui Eric pe vremea cînd se întîlneau.

Din instinct, se îndreptă spre sala de antrenament, pregătită să-i spună lui Nick varianta ei și să-i ofere ajutorul. Dar acest impuls se stinse imediat ce își aminti de zîmbetul lui batjocoritor și de ceea ce el și Sky vorbiseră despre ea. Willa trebuia să cîntărească foarte bine situația înainte de a se vedea cu Nick. Aproape că alergă spre biroul ei. Odată ajunsă înăuntru, închise repede ușa și se sprijini de ea. În loc să se gîndească la Eric și la vinovăția ei, mintea îi era captivată de imaginea lui Nick Logan. Îți dădeai seama că era puternic chiar și cînd stătea în fața ușii. Claia de bucle negre care îi cădea peste

gulerul de un alb imaculat spre umerii largi, ascunși de sacoul negru impecabil, îi conferea forță, așa cum se sprijinea el în bastonul care nu se potrivea deloc cu restul, chiar și îmbrăcat în pantalonii aceia bine croiți.

O făcea să se simtă neînsemnată. Trebuia să recunoască faptul că avusese o senzație ciudată, deși plăcută. Statura ei de 1,77 m o făcea să se simtă nefeminină și greoaie în compania majorității bărbaților. Totuși, după ce-și petrecuse o mare parte din cei douăzeci și cinci de ani pe care îi avea în săli de gimnastică și în cluburi de antrenament, văzuse o mulțime de trupuri bine făcute.

Nu, nu ținuta lui impunătoare o intimidase. Era o expertă. Știa să se descurce perfect cu oameni care se credeau în stare să-i intimideze pe ceilalți cu celebritatea lor. Era chiar prezența lui. Ochii lui de un albastru strălucitor ca al lacurilor reci din munți, ademenitori ca oglinda lor strălucitoare, dar care ascund ceva întunecat, primejdios în străfunduri. O examinase atît de calm, încît dacă n-ar fi fost nervoasă pentru faptul că a uitat de Sky și că era s-o pățească, se îndoia că ar fi putut să lege două vorbe.

Willa își sprijini capul de ușă, apoi tresări, cînd

auzi un ciocănit. De-abia avu timp să se întoarcă și ușa se și deschise. Ochii albaștri, pătrunzători, ai lui Nick Logan îi întîlniră pe ai ei, iar zîmbetul lui o făcu să se fîstîcească. Ocolindu-i privirea, se răsuci pe călcîie și se îndreptă spre birou. Închipuindu-și că venise ca să vorbească, se așeză pe scaun. Dar în timp ce-l urmărea cum se îndrepta spre ea și se așeza pe scaunul din fața biroului, se ruga să se înșele.

Cînd în cele din urmă el începu să vorbească, tonul plin de regret din vocea sa se regăsi în unda de lumină din ochii ei:

– Îmi pare rău că dau buzna așa, dar puteți să-mi acordați cîteva momente? Aș vrea să discut cu dumneavoastră.

Willa încuviință din cap, fiind conștientă că dacă ar fi încercat să vorbească, el ar fi descoperit cît de mult o enervase. Stînjeneala prezenței lui în sala de antrenament o afla acum în spațiul închis al biroului ei. Era prea tîrziu cînd realiză că expresia ei o trădase.

Nick o privi cum își recapătă calmul. Pentru o clipă răceala pe care o afișase în sala de antrenament cu atîta ușurință, dispăru. Dincolo de aparențe, el putu să întrevadă urme de frică și de vulnerabilitate. Dacă nu se înșela, văzuse

chiar și o strălucire de conștiință din partea ei, pe cînd el își revizuia planul inițial de a o cuceri și a o face să mărturisească. Oare își amintise brusc cine era? O revoltă reînnoită îl inundă. Oare era chiar un fleac să distrugi un om încît să uiți asta?

Willa îi privea jocul trăirilor reflectat pe chip. Zîmbetul lui încîntător părea forțat și chiar îi putea simți neliniștea. Gîndindu-se că a așteptat destul, spuse:

– E tîrziu și trebuie să ajung acasă. Dacă ați venit să vă cereți scuze, vă rog, nu e nevoie. Credeți-mă, am mai avut de-a face cu astfel de oameni, de genul dumitale.

Era o minciună; nu mai avusese de-a face cu nimeni ca el înainte.

– Te rog, spune-mi Nick. Și care e genul meu?

Willa refuză să răspundă și nu se lăsă cucerită de strălucirea sexy a dinților săi albi. În mod cert, domnul Logan își putea schimba stările, așa cum un cameleon își schimbă culoarea în funcție de împrejurări. Iar ea era destul de conștientă de asta, spre ghinionul ei.

– Ascultă, știu că ești un prieten de-al lui Sky și poate că voi glumiți așa tot timpul, dar eu chiar nu găsesc deloc hazlii asemenea remarci. Te

rog să încetezi să mă mai insulți cu asemenea scuze prefăcute.

– Dar cine a spus că am venit să-mi cer scuze? tărăgănă el cuvintele, desprinzîndu-și privirea de la ochii ei verzi tot mai măriți, pentru a și-o îndrepta în jos, zăbovind puțin asupra buzelor ei ușor întredeschise. De fapt, am vrut să discutăm afaceri, continuă el pe un ton mai serios, dar cu același rînjet în colțul gurii. Sky mi-a spus că ești unul dintre cei mai buni terapeuți sportivi de pe aici și, după cum vezi, Nick arătă cu bastonul spre genunchiul lui, am mare nevoie de tine.

Willa se îndreptă de spate în timp ce el rosti această rugăminte. Nu încăpea îndoială că o spusese pe un ton ce se dorea seducător. Sau poate ea voia să audă asta? Îi aruncă o privire. Zîmbetul sexy nu îi îmblînzise ochii și nici nu îi destinsese ridurile ivite la colțuri. Nu, nu voia să se încurce cu Nick Logan. Fusese folosită o dată și îi era de ajuns. L-ar fi ajutat să-și spele numele doar dacă și ea și l-ar fi spălat pe al ei, dar asta numai dacă ea punea condițiile.

Desprinzîndu-și privirea de a lui, își deschise agenda.

– Mi-e teamă că nu voi fi liberă, pentru că

încep un nou program aici, luni. Dar avem mulți terapeuți și antrenori competenți în baza noastră. Richard ar putea...

– Eu nu-l vreau pe Richard. Te vreau pe tine.

Willa își simți inima în gît. Se ridicase în picioare și se aplecase spre ea, peste birou.

Apropierea lui și modul dur în care rostise „Te vreau pe tine" o avertizau că el intenționa să lupte murdar. Înainte de a se putea gîndi cum să îl țină din nou la distanță, veni lîngă ea și puse un deget pe agendă. Urmări coloana cu numele ei pînă găsi un loc liber. Sprijinindu-se de birou, își întinse gîtul ca să citească literele micuțe de pe margine.

– Luni dimineața, la ora 11. Mie îmi convine.

Refuzînd să-și ridice privirea, își încleștă degetele pe stilou, sperînd ca să se spargă înainte ca ea să izbucnească.

– Domnule Logan, începu ea, pe o voce încordată. Restul frazei se topi cînd el îi descleștă degetele de pe stilou și își înscrise numele în agendă.

– Doar Nick, spuse el repetînd numele pe care îl scrisese. Sînt sigur că vă veți aminti cine sînt.

Nick lăsă stiloul jos, desprinzîndu-și brațele de

pe birou, dîndu-și seama cu o oarecare nervozitate și indignare că parfumul ei discret îl făcuse să se apropie și mai mult. Poate că era bună la jocul ăsta în care o antrenase. Însă își stăpîni gîndurile ușuratice repede, uimit că ea reușise să-l cucerească în acest fel. Se întrebă oare cum de l-a lăsat ea pe Miller să-i scape. Se descotorosi de imaginea ei în brațele lui Miller. Deci era formidabilă și mirosea frumos. Tocmai îi făcuse mai plăcut efortul de a-și atinge ținta. Totuși, nu știa cum de i se întipăriseră în minte vocea ei caldă și privirea înspăimîntată pe care le surprinsese cînd intrase la ea în birou. Nu putea să nu se gîndească că dacă putea fi ceva dezagreabil, atunci acest lucru era planul pe care și-l făcuse în legătură cu ea.

– Îmi pare rău, dar trebuie să te programez cu altcineva.

– De ce, Willa? Nu-ți cer decît să mă ajuți. Mi-am revenit după operația la genunchi, deci nu voi avea nevoie decît de cîteva ședințe pentru început. Nu se poate să nu-ți găsești timp și pentru mine. Privirea ei sigură deveni puțin șovăitoare și el profită de această ezitare. Sky nu mi te-ar fi recomandat dacă ar fi știut pe cineva mai bun.

Willa simțea nevoia să-i spună că știa exact de ce nu ar fi acceptat pe altcineva. Nu știuse niciodată să mintă, iar din felul cum Nick a intimidat-o cu o simplă privire și un zîmbet, își dădu seama că nu ar fi fost în stare să se prefacă dacă ar fi fost nevoită să muncească atît de aproape de el.

Telefonul sună și ea îl înșfăcă, bucuroasă că are o clipă de răgaz:

– Clubul sportiv *Millenium*. Domnișoara Trask.

Nick folosi această întrerupere pentru a se așeza comod pe scaun. Atenția îi fu captată de unda de duritate care apăru în vocea ei și își îndreptă privirea spre ea tocmai cînd trupul îi deveni de-a dreptul rigid. Simți cum i se încordează mușchii în timp ce culoarea îi dispărea din obraji, lăsîndu-i pielea aproape albă.

– Ce vrei? încercă Willa să pară calmă.

Eric Miller avea o voce care ar fi făcut și un șarpe să-și lepede pielea sau o femeie să-și dea jos hainele.

Vocea i se mai îmblînzise și era oarecum mîndră de asta, deși simțea un gol în stomac.

– Ce dorești? repetă ea.

Îl și văzu pe Eric cum se bosumflă cînd îi răspunse:

– M-am gîndit că dacă tot o să ne revedem

luni, ar fi bine dacă ne-am purta ca niște adulți. Aș vrea să luăm masa împreună, ca să putem discuta înainte să apar la club. Să știi că m-am schimbat, Willa, și cred că nu mi-ar face plăcere să te pun într-o situație penibilă. Știi că oamenilor le place să bîrfească.

Tocmai Eric să pretindă că ea n-a fost în stare să-și păstreze secretă viața intimă! Să ne purtăm ca adulții? Insinua că ea era un copil pentru că nu dorea să-l mai revadă! La urma urmei, tocmai de naivitatea ei și de lipsa de viclenie profitase el pentru a o înșela cu o altă femeie. Iar ea îl crezuse.

– Willa, m-ai auzit?

Mîna îi tremura ușor și o încleștă și mai tare pe receptor cînd revolta luă locul rușinii. Îi veni o idee. Trase cu coada ochiului la Nick, încercînd să-și amintească dacă rostise numele lui Eric. Nu, nu-l rostise.

– Da, te-am auzit. Ai dreptate, spuse ea, evitînd privirea îngrijorată a lui Nick. Poate că trebuie să vorbim.

Acceptă în grabă să îl întîlnească în seara următoare, după program, ca să ia cina împreună și-i spuse un „La revedere" scurt înainte să-și iasă din fire.

Privind din nou spre Nick, o cuprinse îndoiala. Privirea lui era foarte atentă și reuși să scape de ea întorcîndu-se la agendă. Apoi își dădu seama că dacă planul îi reușea, putea să rezolve problema cu Nick. Rugîndu-se ca totul să fie în ordine, ridică stiloul și însemnă ceva înainte de a-l privi.

– Îmi pare rău că am fost deranjați, spuse ea sigură pe sine, pe un ton oficial. Luni la 11 este perfect, domnule Logan.

Capitolul Doi

Avusese o zi grea după o noapte albă în care revăzuse toate amănuntele legăturii ei cu Eric. Willa încercase să se autoconvingă că rațiunea îi fusese prea mult solicitată de stresul orelor numeroase pe care le ținea pentru a reuși să obțină gradul doi. Nu prea reușise. Și, pe lîngă asta, mai erau bănuielile lui Nick cum că doctorul avusese ceva de-a face cu falsificarea rezultatelor testului anti-doping. Era absurd. Doctorul îi ajutase tatăl pe cînd se lupta cu cancerul și, mai mult, făcuse tot posibilul ca s-o ajute să depășească momentul morții tatălui ei. Nu. Nu

se poate ca doctorul să fi compromis prietenia lor lăsîndu-l cu bună-știință pe Eric s-o folosească drept om de legătură.

Willa se ridică în picioare și se sprijini de birou. O luase amețeala. Cînd își reveni, se uită la ceas. Era șase și jumătate. Ziua trecuse, deși i se păruse nesfîrșit de lungă. Fusese atît de ocupată că uitase să și mănînce. Știa că nu e sănătos să sari peste mese, dar acum era prea tîrziu. În curînd avea să se întîlnească cu Eric la cină. Totuși simțea nevoia de ceva. Poate un ceai fierbinte, cu o linguriță de miere i-ar fi ajutat. După ce plecă de la birou, gîndurile i se îndreptară spre întrevederea cu Eric. Refuză să o considere o „întîlnire". Trebuia să aibă grijă cum avea să-i vorbească. Eric se purtase ca un nenorocit de vreo două ori, dar ca să facă lucrul de care era acuzat, trebuia să fie neîndurător și... viclean.

Willa grăbi pasul spre scara în spirală care ducea la recepție. Ca să ajungi la recepție trebuia să treci printr-o bucătărie mică unde personalul făcea ceai și cafea. În capătul scărilor se întoarse și fu surprinsă să vadă statura solidă a unui bărbat de 1,93 m.

– Nick! Ce faci aici? Ai întîlnire cu Sky?

Nick ezită o secundă înainte de a-i răspunde, ca să savureze reacția ei de surprindere la vederea lui neașteptată. Se gîndi că poate sentimentul de satisfacție care îl cuprinsese se datora faptului că planul de a o lua pe nepregătite mersese atît de bine – și nu fiindcă îi plăcea tremurul din vocea ei cînd îi rostea numele.

– De fapt, am venit pentru prima ședință...

Își mută privirea asupra tinerei femei aflată la biroul din față.

Kelly, recepționera, zîmbi încurcată spre Willa.

– Îmi pare rău, Willa. Am încercat să-ți spun cînd ți-ai anulat întîlnirea de la șapte. Domnul Logan m-a rugat să-l anunț cînd ai o fereastră pînă luni. Nu am știut că o să te superi.

Kelly îi aruncă o privire lui Nick și el se încordă zărindu-i mimica. Probabil că îl recunoscuse din toată publicitatea din timpul arestului. Nick încercă să-și stăpînească durerea și supărarea care-l cuprindeau, știind că nu are de ales. Dar detesta astfel de priviri, pe jumătate de nesiguranță, – ca și cum ar fi fost un criminal periculos – pe jumătate de milă și dispreț față de un atlet cu viitor care nu a fost destul de tare ca să reziste tentației.

Se întoarse spre Willa și zîmbi forțat:

– Da, sper să nu te superi.

– Cum să mă supăr, răspunse repede Willa, dorind să destindă atmosfera tensionată din cameră. Nick își încleștă fălcile într-un zîmbet forțat. Ei nu-i scăpă asta și o puse pe gînduri. Stomacul i se strînse într-o combinație de emoții și foame, aducîndu-i aminte de ce venise inițial aici.

– Dar ai sosit puțin cam devreme și eu mai am niște lucruri de pus la punct înainte de ședință.

Înaintă cîțiva pași spre culoarul ce ducea la bucătărie. Trecînd pe lîngă Kelly, spuse:

– Sînt convinsă că Kelly poate să înceapă să completeze formularele. Ne întîlnim în sala de antrenament după, să zicem – se uită la ceas și îi zîmbi – un sfert de oră?

– Sigur, rezolvă-ți problemele liniștită. Nu plec nicăieri.

Zîmbetul lui Nick se transformă într-un rînjet după ce ea părăsi camera în grabă. În mod clar, domnișoara Trask era preocupată de ceva și, mai mult ca sigur, acel ceva nu intervenise în ultimul moment. Nostim. Dacă n-ar fi știut ce era, ar fi putut jura că reacția ei de surpriză se datora modului tensionat în care se desfășurase între-

vederea lor la fel de tare pe cît de real ar fi fost aerul de vinovăție arborat de ea. Se întoarse spre Kelly și îi surprinse privirea atentă și își dădu seama că nu-i scăpase relația tensionată dintre el și șefa ei. Willa ignoră zgomotul de protest al stomacului și intră în sala de antrenament.

Sala era aproape goală, lucru obișnuit în jurul orei de masă. Nu-l văzu pe Nick. Își roti din nou privirea prin sală, dar nu-l depistă printre bărbații de acolo. Chiar dacă ar fi purtat niște pantaloni albi și vechi și un tricou de un albastru spălăcit, tot s-ar fi făcut remarcat. Lăsă să-i scape un ușor oftat de ușurare și se așeză pe una din băncile cu greutăți ca să o pregătească pentru el.

– Bună, scuză-mă că am întîrziat. Scările circulare sînt cam dificil de urcat cu un baston.

Willa tresări la auzul vocii lui grave. Muzica se auzea destul de slab în sală și nu erau zgomote de greutăți trîntite în acel moment. Cum a reușit un tip atît de solid și cu un baston să se miște atît de silențios?

– la loc.

Îi indică banca din fața ei.

Se întoarse la bara cu greutăți, deși nu prea

mai avea mare lucru de aranjat acolo. Apoi urma să-i citească fișa. Era hotărîtă să se poarte cu calm, ca o profesionistă. Îl urmări cu coada ochiului în timp ce se așeza și văzu mușchii îndoindu-i-se. Descoperi mai multe gradații care trebuiau reglate.

– Prezența mea îți produce cumva o stare de agitație?

Willa se încordă pentru a-și reține valul de sînge care-i năvălea în obraji. „Iată, se gîndi ea, se pregătește să mă atace". Îi stătea pe limbă să-i spună tot, dar tonul lui relaxat o enervă. Apoi, își aminti că singura vină pe care și-o putea reproșa era faptul că se lăsase prostită de vorbele prefăcute ale lui Eric cînd îi spunea că o iubește.

– Nu-mi place cînd cineva intră fără să bată la ușă, asta-i tot, explică ea.

Cu ochii țintă la el, întinse mîna după fișa completată de el, fericită că nu-i tremura. Formularul stătea pe genunchii lui, dar el nu făcu nici o mișcare ca să i-l dea. Iritată de atitudinea lui, se forță să-și mențină privirea asupra lui și se abținu să nu i-l smulgă de pe genunchi.

– Îmi pare rău, spuse el încet, uitasem cît de mult detești să fii... deranjată.

Privirea îi deveni şi mai zeflemitoare cînd rosti ultimul cuvînt. Îi întinse formularul spre ea, dar ea nu-l luă. Îl privea fix.

– Domnişoară Trask? încercă el. Willa?

Auzind vocea aceea gravă cum îi pronunţa numele, îşi reveni repede. Se încruntă cînd luă formularul şi zîmbi încurcată. „Tratează-l ca pe un client obişnuit", îşi spuse ea. Dar chiar şi vederea scrisului lui îngrijit, parcă îndrăzneţ, o deranja, atingînd-o de parcă ar fi scris pe pielea ei.

„Controlează-te, Willa. El vrea să te vadă exact aşa cum eşti, debusolată, intimidată!" Respirînd scurt de cîteva ori, îşi recăpătă stăpînirea de sine.

Dacă voia să-i smulgă o mărturisire, atunci trebuia să vină şi să i-o ceară direct. Nu avea de gînd să se lase intimidată de jocurile lui seducătoare.

Willa îşi ridică privirea spre el, gata să înceapă prima şedinţă, dar îl văzu plimbîndu-şi ochii de-a lungul costumului ei de un verde intens cu emblema *Millenium*. Felul în care o măsurase din priviri o făcea să se simtă stînjenită, ca şi cum s-ar fi îmbrăcat astfel doar ca să-l impresioneze. Era îmbrăcată din cap pînă în

picioare în nylon şi i se părea ridicol. Şi totuşi, era dezorientată de propria-i reacţie la gîndul de a se îmbrăca, ca să-i placă lui: nu i se părea deloc o idee respingătoare. Dar trebuia să se poarte cu el normal, aşa cum obişnuia cu restul pacienţilor. Nick Logan putea să fie numit în multe feluri, însă „obişnuit", niciodată.

– Deci, cum să începem? Vrei să stau în picioare sau să mă întind?

Mintea îi fu pătrunsă de vocea gravă a lui Nick cu o forţă plăcută. Era clar că n-o s-o lase în pace cu una cu două şi se gîndi chiar să îl înfrunte pe loc, să pună punct mascaradei. Dar ştia că ar fi avut şanse mult mai mari să-l convingă că ea avea dreptate dacă ar fi aflat cîte ceva de la Eric, unele informaţii pe care să se sprijine. Se uită la ceas. Mai avea mai puţin de o oră, dar putea să se ocupe de el în timpul ăsta.

– Poţi să te aşezi, dar mai întîi trebuie să te întreb ceva.

El zîmbi.

– Dă-i drumul. Viaţa mea este ca o carte deschisă.

Se putea simţi o urmă de amărăciune în ultimele cuvinte şi pentru prima dată ea se gîndi la cum trebuie să fi fost viaţa lui în ultimele opt luni.

Ştia de la tatăl ei cum presa se putea băga în viaţa ta, scotocind pînă în cel mai ascuns colţişor pînă cînd trebuia să faci ceva ca să scapi de ei. Fu surprinsă de propria-i curiozitate de a afla cum fusese, dar faptul că măcar pentru moment aveau o preocupare comună o făcu să capete puţină încredere şi zîmbi, punîndu-i prima întrebare:

– Cît a trecut de la ultima operaţie la genunchi?

– Trei săptămîni. Deci îl antrenezi pe blondul-minune al fotbalului profesionist.

Zîmbetul ei păli. Avea o adevărată artă de a o zăpăci. Strîngînd în mîini dosarul şi făcînd eforturi mari să-şi păstreze calmul, pretinse că nu ştia despre cine era vorba.

– La cine te referi?

– Recepţionera mi-a spus că Eric Miller se antrena aici. Trebuie să mă fi recunoscut din meciul în care am jucat la *Jaguari* şi s-a gîndit că poate mă interesează.

Willa voi să-i spună să nu se mai ascundă după deget, că ştie exact cînd a aflat despre faptul că Eric frecventa clubul, dar în acest caz ar fi trebuit să recunoască faptul că a tras cu urechea la discuţia lui cu Sky. Iar asta ar fi generat

întrebări la care nu era încă pregătită să răspundă.

– De fapt, încă nu l-am văzut. Începe luni.

– Mi s-a părut, după reacţia lui Kelly, că voi doi aţi fi cunoştinţe vechi.

– Orice femeie cu care vorbeşti îşi pierde capul şi-şi dă drumul la gură? mormăi Willa printre dinţi. Dar ea ştia că Kelly era diplomată, iar tactica lui avea menirea de a-i reaminti ce voia să facă.

– Îmi pare rău, dar n-am observat asta.

Îi zîmbi formal.

– Nu obişnuiesc să discut despre viaţa mea particulară, dar dacă trebuie să ştii, eu şi Eric ne întîlneam anul trecut. Acum e doar un pacient.

– E ciudat că nu ne-am mai întîlnit, Willa. Nu că aş fi fost eu prea apropiat de Eric, dar el a venit totuşi la o petrecere pe care am dat-o pentru copiii din tabăra de antrenament. Cred că eraţi împreună pe atunci. Cam acum opt luni?

Willa ştia exact cînd a avut loc petrecerea. Era în ziua în care îl prinsese cu una din animatoarele suporterilor echipei. Fusese atît de supărată, încît uitase complet de gazdă. Fiind conştientă că n-a adus vorba despre asta de florile mărului, avu grijă să schimbe subiectul cu

delicatețe .

– Copiii din tabără? Sună interesant, dar nu-mi amintesc să-l fi auzit pe Eric spunînd ceva despre vreo tabără.

Era adevărat. Tot ce-și amintea era că acesta fusese primul eveniment al echipei la care o invitase să participe. Willa fu surprinsă de fața tristă, a unui om învins, pe care o făcu Nick. Simpatia pe care o simțise cu cîteva minute înainte îi revenise. Cu siguranță, copiii aceia trebuie să fi însemnat ceva pentru el.

– Da, păi, *Jaguarii* organizau în fiecare vară, în extrasezon, o tabără pentru copiii cu posibilități mai mici. Majoritatea erau din partea de jos a Washington-ului. Am contribuit și eu puțin la treaba asta.

După expresia lui, își dădu seama că fusese mai mult decît un mic ajutor. Surprinsă de această față a lui, uită de formularul din poală.

– Bănuiesc că jucătorii țineau lecții în tabără.

– Unii da. Alții rămîneau cîteva săptămîni ca îndrumători. Poate o să te mire să știi cît de important este pentru un copil să aibă un model de urmat, să aibă pe cineva pe care să se bizuie.

– Cineva ca tine? Și tu ai fost îndrumător, nu-i

așa?

– Da. Am fost.

Nick detesta sentimentul acela de rușine și umilință care îl inunda de fiecare dată cînd își amintea cum îi abandonase pe copiii aceia. La naiba! Nici măcar nu fusese vina lui. Și doar pentru asta ar fi făcut orice ca să-și spele numele. Simți interesul Willei pentru acest subiect și asta îl derută. Ar fi vrut să creadă că era vinovată. I-ar fi fost mult mai ușor să strîngă probe dacă n-ar fi avut impresia asta tot mai puternică cum că cea pe care o suspecta ca fiind amestecată ar fi putut fi o victimă inocentă, ca și el.

Își alungă acest gînd, frustrat încă de faptul că ea reușise să-l aibă la mînă atît de simplu.

Nu-i plăcea că-l atrăsese așa de ușor într-o discuție cu un subiect despre care nici măcar Sky nu prea aducea vorba. Nu conta că el amintise primul despre tabăra de copii.

– Credeam că vrei să știi mai mult despre rana de la genunchi. Expresia ei de simpatie dispăru cînd auzi aceste vorbe și se liniști cînd...

Uitîndu-se din nou la fișă, ca și cum era vorba tot despre ședința de recuperare, îl întrebă:

– Dă-mi mai multe detalii în legătură cu natura rănii. Cum s-a întîmplat? Te-ai lovit în timpul vre-

unui meci?

„Știi foarte bine că nu!" vru el să strige. „La naiba cu sîngele ăsta rece al ei!"

– Nu, n-am jucat în sezonul trecut.

Încercă din greu să-și păstreze tonul obișnuit, dar se îndoi că va reuși.

– M-am împiedicat într-o frînghie cam acum o lună și mi-am scrîntit glezna cam rău, mi-am rupt cîteva ligamente.

Ea avea un aer oficial și acest lucru îl stîrni.

– Îmi pare rău dacă m-am amestecat în viața ta personală mai devreme. Cred că subiectul „Eric" e cam delicat. Cred că nu ar fi trebuit să aduc vorba despre asta. Trebuie să te fi durut cam tare cînd te-a tras în piept.

Willa păli. Senzații cunoscute de durere și umilință izbucneau de cîte ori se gîndea la ceea ce fusese între ea și Eric. Dar acum era mînioasă și, pentru prima dată, se apără:

– Nu m-a tras în piept Nick! izbucni ea, dorindu-și să-i poată șterge expresia aceea batjocoritoare de pe față. Eu l-am tras în piept. Nenorocitul ăla mă înșela. La naiba! Cred că m-a înșelat de vreo trei ori.

– Ce greșeală! spuse el pe un ton care s-ar fi vrut compătimitor.

– Cum ți-am mai spus, nu prea am avut de-a face cu Eric, dar îl cunosc de ce-i în stare în materie de femei. Nu prea e genul care să se încurce cu relații serioase. Departe de el acest lucru. Era vestit pentru obiceiul de a abandona femeile cînd se legau prea tare de el. Așa că mi-am închipuit că...

Nick se opri cînd o văzu că se schimbă la față. Comentariile lui îi produseseră o durere puternică. I se citea pe față. Nick știa prea bine cît de neplăcută era durerea asta și pentru nimic în lume n-ar fi vrut să o mai chinuie.

– Îmi pare rău, Willa. Ai dreptate. Nu e treaba mea ce a fost între tine și Eric.

Deși ar fi vrut să fie. Nu pentru că i-ar fi oferit mai multe probe împotriva lui Miller, ci pentru că voia s-o ajute să treacă peste tot ce-i făcuse nenorocitul ăla. Gîndul ăsta îl speria.

Willa nu știa ce să creadă. Se simțea ca o proastă că-i dăduse ocazia să o irite și să izbucnească. Se uită la el pe furiș, dar, după expresia feței, își putea da seama că ultimele cuvinte fuseseră cu adevărat sincere. Pentru Dumnezeu, dacă mai pricepea ceva! Nu asta era oare ceea ce voia el? Să o facă să-și piardă capul și să spună adevărul?

Fusese singură cu Nick doar cîteva minute și o și enervase, o făcuse să se simtă ridicol, să-și piardă din nou cumpătul, iar acum, curios, părea să vrea să o liniștească.

– Mie îmi pare rău, spuse ea. Pe buze îi apăru un zîmbet timid .

– Se pare că reușești să stîrnești ce e mai rău în mine.

Zîmbetul lui de răspuns o făcu să se înșvioreze puțin. „Ar trebui să zîmbească mai des", gîndi ea. „Dinții aceia ca perlele sînt aproape la fel de cuceritori ca și ochii lui albaștri". Dacă nu era atentă s-ar fi putut să înceapă să țină la el. Cu adevărat.

– Mai bine ne-am concentra asupra programului tău de recuperare. Mai spune-mi despre rană.

– Poate că n-o să mă crezi, răspunse Nick, zîmbind încurcat, dar în timp ce făceam jogging, m-am împiedicat de lesa unui cîine. Și lesa era încă legată de cîine.

Tonul lui plin de autoreproș și zîmbetul băiețesc o surprinseră. Nu s-ar fi gîndit niciodată să le asocieze persoanei lui. Mai mult, erau absolut atrăgătoare.

– Și ți-ai luxat genunchiul cînd ai căzut?

– De fapt, mai fusese rănit o dată. Și pe lîngă asta, am suferit și o dislocație de umăr.

Putea să jure că se înroșise la față. Abținîndu-se să nu rîdă, îl întrebă:

– Umărul tău sau al cîinelui? Și ce fel de cîine era, un Mare Danez?

– Ah, cîinele n-a pățit nimic.

Nick mormăi ceva, dar Willa nu auzi. Roșise!

– Îmi pare rău, dar n-am auzit ce rasă spuneai că era!?

– Nu știu dacă asta contează. Era un pudel.

Zîmbind larg, încă abținîndu-se să nu rîdă, ea spuse:

– Cred că rănile nu le-ai căpătat în timp ce te apărai!

– Să știi, ripostă Nick cu indignare, că diavolul m-a mușcat cînd ăceam acolo, zvîrcolindu-mă de durere! Eu ăceam pe alee, cu genunchiul și umărul distruse, iar împielițatul m-a mușcat chiar de... Nu contează!

Willa se gîndi ce parte a trupului lui trebuie să fi fost mușcată, și imagini vii îi apărură înaintea ochilor. Cînd Nick își ridică privirea spre ea, Willa își înălță capul și privi în altă parte. Vechiul remediu sărută-l-și-vindecă-l nu avusese niciodată implicații atît de erotice.

– Willa? vocea lui îi atrase privirea spre el. O să mă ajuți?

În acel moment fu sigură. „Știe că eu știu de ce e aici". Nu-i cerea să-l ajute să-și vindece trupul. O ruga să-l ajute să-i vindece sufletul.

Willa nu știa dacă voia cu adevărat să riște dîndu-i ceea ce el își dorea cu atîta disperare, dar în acea clipă își dădu seama că trebuie să încerce. În ciuda constantelor dezacorduri dintre ei pe care, trebuia să recunoască, le găsea ciudat de stimulante, își dădu seama că era tot mai atrasă de acest bărbat încăpățînat și foarte sexy.

– O să fac tot ce-mi stă în putință, Nick. Ocoli cu grijă un răspuns clar, nedorind să fie prima care să abordeze adevărata problemă. Spera că el înțelesese adevăratul înțeles ascuns în spatele acestui răspuns formulat cu prudență.

– Asta-i tot ce-ți cer. Și îmi place cînd îmi spui Nick.

– Bună, m-am gîndit că ești aici.

Willa își ridică privirea și-l văzu pe bărbatul pe care își dorea să nu-l mai întîlnească vreodată. Înainte de a-i răspunde, Nick se întoarse pentru a-l saluta pe fostul lui coechipier. Ea se încordă, cu ochii ațintiți pe ei. Urmări schimbul lor de priviri.

– Eric Miller. Nu te-am mai văzut de... de... aproape un an.

Nick zîmbi; ochii lui aveau o lucire albastră, tăioasă.

– Logan, cum o mai duci? Ce-i cu bastonul ăsta? Te-ai lovit în timp ce antrenai vreo echipă de țîncș sau ceva de genul ăsta?

– Ceva de genul ăsta. Nick vorbi liniștit, pe un ton ucigaș. Uitîndu-se cu insistență la ceas, se întoarse spre Willa și-i spuse:

– O să fac cîteva din mișcările pe care mi le-a recomandat doctorul înainte să începem ședința.

Willa încuviință din cap și Nick își ridică bastonul, îndreptîndu-se spre celălalt capăt al sălii de antrenament, fără a-i mai adresa vreun cuvînt lui Eric.

Eric se apropie și-și trînti geanta sport viu colorată lîngă cea veche și jerpelită a lui Nick. Willa nu mai aștepta să se întoarcă spre ea și-l atacă:

– Ce cauți aici? Parcă trebuia să ne întîlnim abia la opt și jumătate.

Cu o înfățișare spășită, îi răspunse lingușitor:

– Ți-aș putea spune că am venit mai devreme ca să fac o baie în bazin, dar adevărul e că nu am putut să mai aștept să nu te văd. Așa că m-am hotărît să trec pe aici ca să încerc să te

conving să chiuleşti puţin.

Nu-l mai privise din ziua în care îl găsise la el în apartament încătuşat într-o îmbrăţişare mai mult decît pasională, pe podeaua sufrageriei, cu o tînără blondă foarte bine făcută şi foarte dezbrăcată.

Şi mai avea tupeul să-i spună că nu mai putuse aştepta o oră ca să o vadă! Willa simţi că i se făcea rău de la stomac. Oare chiar se lăsase zăpăcită de farmecele de vedetă ale tipului şi apoi fusese prostită? Răspunsul era un umilitor „da". Dar acum ştia mai bine – acum îi făcea silă.

– Îmi pare rău, Eric, dar, după cum vezi, am un pacient...

– Da, bine. Ce naiba face drogatul ăsta aici?

Dacă ar fi fost bărbat, l-ar fi pocnit drept în faţă. Chiar şi aşa, simţi cum i se încleştează pumnii.

– Nick este un pacient, spuse ea cu dinţii strînşi. Dacă vrei să mă aştepţi, de ce nu te duci în hol?

– Aş prefera să aştept în biroul tău. Ştii tu – lumea intră şi iese şi ar însemna să nu mai prididesc cu autografele şi tot circul. Mai bine să fiu singur.

Willa se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap.

Orice, numai să iasă din sală.

– Bine, e jos, la stînga holului. Dar mai durează cel puţin o oră.

– E-n ordine, cred că merită să aştept.

Eric zîmbi şi întinse gîtul spre ea. Willa fu şocată de îndrăzneala lui. Dacă nu s-ar fi auzit un zgomot puternic din cealaltă parte a sălii, Eric ar fi sărutat-o.

– Îmi pare rău. Vocea joasă a lui Nick străbătu încăperea. Părea sincer.

– Mamă, da, discurile astea sînt cam grele, mai spuse, şi se întoarse spre dispozitivul pe care îl încărcase cu discuri mari, negre din oţel.

Willa se dădu înapoi cînd Nick scăpase greutăţile „ca din greşeală". Simţea nevoia să-i mulţumească pentru intervenţia lui sosită exact la momentul potrivit.

Nick era mulţumit că îi despărţise pe Eric şi pe Willa, dar se blestemă pentru că reacţia lui îl îndepărta de planul lui de a-şi spăla numele.

Cu o faţă posomorîtă, mai adăugă două greutăţi la încărcătura dispozitivului şi începu să se flageleze pentru ceea ce făcuse printr-un şir de exerciţii pentru picioare.

Willa ridică geanta lui Nick şi traversă sala. Cînd îl văzu ce făcea, îşi aduse aminte că tre-

buia să se poarte ca o profesionistă. Dădu drumul genţii şi formularului şi-l opri cu forţa dintr-un nou exerciţiu.

– Ce naiba vrei să faci? Să-ţi distrugi genunchiul pentru totdeauna? Vrei să nu te mai poţi mişca toată viaţa de-acum înainte?

– De fapt, răspunse mirat şi el de cît de uşor putea zîmbi, chirurgul meu tocmai a terminat de plătit maşina. Poate că asta-l va ajuta la plata iahtului.

– Nu e de rîs, Logan.

Deşi profund derutată, încă trebuia să se abţină să nu-i răspundă zîmbetului lui insistent. Ar fi putut să jure că era supărat pe ea cînd o lăsase singură cu Eric.

– Mi-ai spus că ai venit la mine pentru că sînt cea mai bună. Ei bine, sînt. Şi dacă vrei să te ajut, atunci o să mă asculţi. Ai înţeles?

Nick îi privi faţa îmbujorată şi ochii verzi, strălucitori.

– Oh, da, am înţeles.

Vocea i se îmblînzise, nu mai era nici o urmă de glumă în ea. „Cred că am înţeles foarte bine". Chiar dacă mai erau încă cîţiva oameni în sală, îşi concentră atenţia doar asupra a doi dintre ei. În ceea ce-l privea, parcă ar fi fost izolaţi. Nu

putea auzi nimic în afara bătăii inimii lui, simţea doar o zvîcnire alertă care nu era deloc în zona genunchiului.

– Cred că ar trebui să începem cu ceva care îţi solicită mai puţin direct genunchiul.

„Ce a spus... solicită? Genunchiul?"

– Foloseam genunchiul drept.

– Poftim?

Willa privi la piciorul cu care ridica greutăţile şi-şi dădu seama că era cel sănătos.

– Ah, bine, sper că m-ai aşteptat.

Stînjenită din cauza gafei pe care o făcuse, Willa se îndreptă spre o bancă.

– Hai să începem cu nişte întinderi uşoare ca să-mi dau seama ce mobilitate ai. După aceea, o să vedem la ce aparate trebuie să începi să lucrezi.

Nick se ridică de pe bancheta îngustă a extensorului şi se îndreptă spre banca pe care stătea Willa. Se opri puţin să o privească. Era serioasă. Scria ceva puţin cam nervos. Spunîndu-şi că îşi urma planul de a o sîcîi, se întinse pe bancă, proptindu-şi piciorul de marginea ei. Încrucişîndu-şi braţele sub cap, spuse:

– Ştiam eu că o să începem stînd întinşi pe spate.

Fie stresul acumulat în acea după-amiază, fie lipsa de mîncare, sau poate chiar amîndouă o făcură să-i dea un răspuns pe măsură.

– Nu te entuziasma prea tare, Logan, doar unul dintre noi o să stea întins.

Nick scoase un suspin ce-i trăda plăcerea profundă.

– Mda, e una din pozițiile mele preferate.

Pentru prima dată în cariera ei, chiar pentru prima dată în viață, Willa se pierdu cu totul și îi trase una lui Nick cu dosarul peste abdomenul încordat ca o stîncă. Cînd îi văzu expresia de uimire, zîmbetul ei larg se transformă în chicoteli și, în cele din urmă se trînti pe podea lîngă el, ținîndu-se cu mîinile de burtă de rîs.

Se distra foarte bine cu el. Acum era cu mintea limpede. Trebuia să-și fi găsit timp pentru prînz. Își aminti de cina cu Eric și asta închise cercul de coincidențe care îi adusese pe Nick și Eric împreună, în același timp și același loc, cu ea. Rîsul îi pieri și se uită brusc la ceas. Timpul trecea. În curînd avea să dea ochii cu Eric.

Încruntîndu-se, nu-și putea da seama ce o neliniștea atît de tare: faptul că trebuia să plece tocmai acum, cînd reușise să-l facă pe Nick să aibă destulă încredere în ea că să o asculte, sau

că trebuia să se vadă din nou cu Eric. Willa își frecă tîmplele ca să-și alunge grijile.

Nick o privea insistent. Fusese fermecat de rîsul ei frumos, sincer și era mai mult decît încîntat că el era cauza. Își dădu seama că era pentru prima dată cînd se mai relaxa de cînd plecase Eric.

Dar oare ce o făcea să se încrunte? Să fie faptul că se simțea bine în compania lui? Îi era frică, poate, că Eric va fi gelos? Sau poate că nu voia să-l vadă pe Eric. Oare dorințele i se împlineau ? În orice caz, putea să bage mîna în foc că Eric Miller voia s-o vadă pe Willa. Și din felul în care o privise, cînd nu se uita în oglinzi, Nick ar fi pariat că băiatul-minune nu avea doar afaceri în minte.

– Ce s-a întîmplat? S-a terminat ședința? întrebă Nick.

– Nu-i nimic. Doar că sînt...

– Nu ești obișnuită să te distrezi cu pacienții?

Privirea vinovată a Willei îi mîngîie orgoliul propriu, dar îl și contrarie, în același timp. Oare Eric, sau altcineva, o rănise în așa hal încît îi era frică să cedeze?

– De fapt, avem timp destul să continuăm cu extensiile, spuse ea, ridicînd dosarul cu fișele lui,

apoi așezîndu-se în genunchi, lîngă el.

– De mîine o să mă gîndesc la un program de recuperare pentru tine. O să trebuiască să începem antrenamentul ca eu să te pot urmări și să intervin, dacă va fi nevoie. Apoi, oricine din echipa de antrenori de aici va putea să te ajute.

Willa zîmbi ușurată cînd Nick păru să fie de acord cu această reluare a afacerilor. Ultima lui aluzie fusese prea directă. Ea puse dosarul jos și se așeză lîngă picioarele lui. Se întinse, intenționînd să-i îndoaie genunchiul rănit, dar se opri cînd era cît pe ce să-i atingă pantalonii ce se mulau atît de sexy. Brusc, ideea de a-l atinge căpătă niște conotații cît se poate de neprofesionale.

– Genunchiul stîng.

Vocea lui Nick era încordată, ca și cum l-ar fi măcinat o durere. Dar ea nu făcuse încă nimic. Concentrîndu-se asupra genunchiului și nu asupra omului căruia îi aparținea, îi apucă piciorul cu grijă, cu o mînă sub pulpă, cu cealaltă pe gambă. Parcă ar fi atins o stîncă. Se opri o clipă, iar degetele i se încordară în timp ce era inundată de un val de senzații. Nick rămase nemișcat – prea țeapăn – și ea văzu cum își încleștă fălcile.

Înainte de a-l întreba dacă-l doare, el se ridică brusc.

– Te doare? întrebă ea imediat. Te doare rău?

– Mda, mă cam doare. Nick rîse scurt.

– Ascultă, știu că mai avem cîteva minute, dar mai știu și că tu te grăbești. Așa că ce-ar fi să o lăsăm pe altă dată? Ne întîlnim luni, așa că putem s-o facem atunci. Poate că luni nu o să mai tresară ca un adolescent îndrăgostit de fiecare dată cînd îl atingea.

Willa nu-și dădu seama ce se întîmplase, dar era destul de lașă ca să nu se opună propunerii lui. În ultimele cîteva ore, sentimentele ei față de Nick suiseră și coborîseră de atîtea ori, de parcă ar fi fost într-un carusel al emoțiilor.

– Atunci rămîne pe luni, răspunse ea în grabă, ridicînd dosarul și formularele pentru antrenament. Era aproape de ușă cînd el o ajunse și o opri punînd mîna pe ușă. Erau atît de aproape încît Willa îi putea simți mirosul trupului. Parfumul discret de mosc îi umplu nările și se întrebă dacă i-ar putea ține de foame, în locul meselor peste care sărise în ziua aceea. Erau niște gînduri periculoase. Înghiți în sec încercînd în zadar să-și umezească puțin gîtul uscat. El era atît de aproape. Se priveau țintă – sau mai

bine-zis, își priveau buzele.

– Cine ți-a produs neliniștea asta, Willa? Sper că nu eu sînt de vină. Eu nu vreau să-ți fac nimic.

Vrînd să-i dovedească acest lucru, înaintă spre ea, pînă cînd trupurile aproape li se atinseră.

– Asta înseamnă că trebuie să fie tipul cu care te întîlnești în seara asta. Nu-i bine, Willa. Cred că un bărbat trebuie să-și facă femeia să tremure de nerăbdare...

Își ațintì privirea pe buzele ei tremurătoare.

– ... Nu să fie îngrozită de frică.

Capitolul Trei

„Femeia lui... să tremure". Willa suspină și întredeschise gura. Asta îl făcu pe Nick să-și piardă cumpătul și nu se mai putu abține să n-o atingă. Ridicîndu-și mîna, îi apucă o șuviță de păr, răsucind-o între degete. Ochii ei se măriră la această mișcare neașteptată a lui, iar el continuă, plimbîndu-și degetul pe buza ei de jos, întrebîndu-se ce gust ar putea avea. Știa că trebuie să se oprească și chiar se dădu puțin înapoi, cînd ea ridică mîna. Bunele lui intenții îl părăsiră pe loc cînd ea își plimbă ușor degetul pe obrazul lui neras.

– Știi, ar trebui să zîmbești mai des, spuse ea, cu aceeași voce adîncă, misterioasă, care-l înnebunea.

– Nu prea am avut motive să zîmbesc în ultimul timp, răspunse el cu sinceritate, apoi își ținu respirația cînd ea îi atinse buza cu degetul.

– Willa, eu...

Un zgomot ce semăna cu un clipocit de apă îl întrerupse iar Willa sări în lături, ca și cum și-ar fi revenit din transă. Tulburată, se uită în jur, întrebîndu-se de unde se auzea zgomotul acela. Cînd se repetă, fața ei căpătă o expresie de umilință.

Deși nu știa dacă ar trebuie să fie supărat sau bucuros din cauza acestei întreruperi, el zîmbi totuși.

– Cred că tipul are de gînd să te hrănească, hm?

Ea se întunecă la față iar el nu se putu abține să nu-i potolească stinghereala. Punîndu-și degetul sub bărbia ei, îi întoarse ușor capul și o privi.

– Promite-mi că o să comanzi ceva scump. Ne-am înțeles?

Efortul său fu răsplătit cu un zîmbet și o încuviințare din cap. Îl făcură să-și dorească s-o sărute, să-i spună că Eric Miller era un nenorocit

și să-i ceară să nu se mai ducă la întîlnire și...

– Noapte bună, Willa, îi spuse brusc, cu o voce răgușită.

Se aplecă să-și ridice bastonul pe care-l scăpase în timpul acestei conversații fierbinți și traversă camera, acum goală, pentru a-și lua geanta de sport.

Willa strînse dosarul la piept și ieși. Ajunsă în hol, se rezemă de perete și respiră adînc de cîteva ori, dar nu o ajută.

Fără îndoială, se aprinsese rău de tot. Își pierduse capul. Se grăbi să ajungă în birou înainte ca Nick să iasă și să o găsească acolo. Trebuia să aibă mintea limpede dacă voia să cîștige meciul cu Eric. Nu știa sigur dacă mai avea ceva putere de convingere și voință, ca să-i țină piept lui Eric și să se descurce în seara aceea. Ar fi vrut doar să ajungă acasă, să se scufunde în apă fierbinte, să bea un pahar cu vin rece și să uite de ultimele două zile. Apoi se gîndi la Nick și își aminti cum, pentru o clipă, el îi putuse vedea sufletul și îi ceruse să-l ajute ca să se vindece. Nu putea să-l ignore, nici să se prefacă că nu e responsabilă pentru asta. Orice motive ar fi avut atunci, în timpul scurtei scene din pragul ușii, trebuia să-l ajute să-și spele numele. Și pe al ei.

A fost o proastă să creadă pentru o clipă că ar

fi dorit-o cu adevărat. El credea că îl săpase, că-i ruinase cariera. Chiar dacă se dezvinovățea, era imposibil ca el să o mai privească fără să-și amintească de trecutul lui și de rolul important pe care-l jucase ea. Nu-l putea acuza de asta. Trebuia să-l ajute să-l clarifice și să se „curețe" de el. Cum intră în birou, Eric se ridică în picioare. Înainte ca Willa să-l întrebe ce făcea acolo, el o interogă:

– Unde ai fost pînă acum? Mi s-a părut că te-am așteptat ore întregi.

Bosumflarea lui prefăcută îi făcea rău Willei. Înghițind în sec, spuse:

– Îmi pare rău că am întîrziat, Eric. A trebuit să mai rămîn puțin la ultima ședință.

– Atunci, ești gata?

Eric își trecu mîna prin părul lui blond, aranjat, și se mută de pe un picior pe celălalt. Părea neliniștit, chiar iritat.

– Trebuie să fac un duș și s-o ajut pe Kelly să încuie aici. Durează cam o jumătate de oră, dar dacă nu vrei...

– Nu, e-n regulă. Eric se îndreptă spre ușă, spășit din cauza modului nepoliticos în care o întîmpinase.

– Îmi pare rău, Willa, dar cred că sînt nerăbdător să fim singuri. Îi atinse brațul iar ea se

îndepărtă.

– De ce nu te duci tu înainte la restaurant să comanzi băuturi, spuse ea pe un ton vesel, și cît mai multe aperitive. Ne vedem acolo.

– Nu, e-n ordine. Te aștept aici.

Ea nu uitase că-l găsise la biroul ei cînd intrase și nu avea chef să-l lase încă o dată singur acolo.

– De ce nu aștepți sus, în holul de la recepție? E ora închiderii, așa că nu cred că vei fi deranjat.

– O să număr minutele, spuse Eric arătîndu-și dantura perfectă. Și știi că sînt foarte bucuros că te revăd.

El își apropie capul de ea, dar Willa deschise ușa pe la spate.

– Cu cît plec mai devreme, cu atît mă întorc mai repede.

Ieși din birou și-i arătă drumul spre hol:

– Urcă scările acestea și apoi fă-o la dreapta.

Eric fu nevoit să părăsească biroul. Willa încuie ușa și coborî în direcție opusă.

Douăzeci de minute mai tîrziu, ieși din vestiar. Făcuse un duș și se schimbase dar nu putea

spune că se înviorase. Strîngîndu-și părul într-o coadă, îl prinse cu unul din elasticele ei verzi preferate. Peste cămașa verde intens își puse o curea de piele. Nu putea să-l uite pe Nick și-și imagina cum ar fi să se îmbrace pentru el, să-i vadă privirea de admirație din ochii lui albaștri. Zîmbetul i se accentuă cînd amintindu-și cum o devorase din priviri cînd era îmbrăcată în costumul verde de gimnastică. Era sigură că lui Nick i-ar fi plăcut s-o vadă aranjată. Ideea de a se dezbrăca în fața lui o obseda, mai ales cînd se gîndea că se va întîmpla doar în imaginația ei. Încîntată de această idee – că s-ar putea distra cu Nick, reluînd scena de adineauri, dar continuînd-o pînă la un deznodămînt mult mai satisfăcător și mai intim – își dădu frîu liber fanteziei.

Imagini senzuale îi năvăliră în minte, uimind-o prin intensitatea lor, dar, cu bună știință, continuă să le păstreze acolo. La urma urmei, își găsi singură argumente: cu cît doctoriile sînt mai puternice, cu atît vindecarea e mai rapidă. După cîteva momente, o nouă senzație o înfioră, dar era mult prea slabă pentru a o anihila pe cealaltă, cu o puternică încărcătură erotică. Îi trebui ceva cam mult timp să-și dea seama că nu mai era singură. Stingherită de faptul că fusese sur-

prinsă fantazînd, simțindu-se penibil, ca și cum gîndurile ei erotice ar fi fost expuse deasupra ei, ca într-o bulă din benzile desenate, privi în jur, prefăcîndu-se nepăsătoare. Nu reuși. Nick stătea rezemat de perete, cu un zîmbet sigur pe față. Ea încercă să se învinovățească pentru gîndurile ei exaltate, dar el era mai sexy ca niciodată. Așa cum era, proaspăt ieșit de la duș, iradia și mai multă energie. O contagia și pe ea. Cînd își dădu seama că era acolo, simți că a pus mîna pe un fier înroșit. Blugii lui deschiși, strîmți îi întăriră impresia că avea niște coapse bine dezvoltate. Mai observă că nu mai avea genunchiul bandajat, nu avea cum să mai fie bandajat. „Ce mai purta pe sub blugi?"

Dîndu-și seama că devenea ridicolă, își întoarse privirile spre chipul lui și simți că o curentează, suprasolicitîndu-i senzitivitatea și așa destul de excitată. Părul lui ud era și mai ondulat acum, șuvițele lungi de la spate atîrnîndu-i pe gîtul gol. Privirea ei neputincioasă urmări apa care picura din șuvițele-i ude și i se scurgea ușor pe obraji. Rîsul lui ușor o făcu să tresară. Lupta împotriva impulsului absurd de a se uita deasupra capului lui pentru a vedea dacă și gîndurile lui se aflau acolo, așa cum simțise mai devreme că fuseseră ale ei.

Simțindu-se ca o proastă, fără apărare, dar mai mult stînjenită de postura în care fusese surprinsă, simți brusc nevoia să-i șteargă rînjetul acela de pe față. Spre disperarea ei, își dădu drumul la gură:

– Mai ai și altceva care nu ți se mulează ca o a doua piele? Remarca asta nu făcu decît să-i accentueze zîmbetul. Ea adăugă imediat:

– Ah, ți-a luat mult timp să te îmbraci. Știi doar că închidem în curînd.

– Îți poți imagina că am pierdut noțiunea timpului în timp ce stăteam în saună și mă gîndeam la tine? Mi-am dat seama. Sînt aici, relaxat și deodată simt puțin curent. Ridic privirea și te văd în fața mea, înfășurată într-un prosop de-al clubului, cu un capăt strîns deasupra pieptului.

Spuse aceste vorbe seducătoare pe un ton catifelat. În fundul sufletului ei era cumva supărată că el avea mai multă imaginație decît ea. Vocea lui o trezi, de parcă ar fi fost udată cu apă rece. Nefiind în stare să vorbească, privi în altă parte, destrămînd vraja pe care el o țesuse cu atîta pricepere și trecu pe lîngă el, îndreptîndu-se spre scări. Pe moment, nu-i păsă dacă el o va urma sau nu. Se opri afară chiar în fața ușii și respiră adînc, ca să se calmeze. Își puse mîinile pe obraji ca să se răcorească, sperînd că

Eric va pune îmbujorarea ei pe seama unui duș prea fierbinte. Plecă, lăsînd ușa să se trîntească după ea. Nu luă în seamă zgomotul pe care îl făcu ușa cînd lovi piciorul lui Nick, nici înjurăturile care îi urmară. Se gîndea doar să-și ia așa-numitul parfum și să se care de acolo înainte de a mai interveni ceva. Kelly putea să se descurce cu diavolul acela care țesea mreje. Nu se gîndi că își va petrece următoarele ore încercînd cu bună știință să-l ajute pe acest diavol să iasă din încurcătură. Ca să nu mai vorbim de ea însăși.

Willa îl găsi pe Eric aplecat peste masa de la recepție, uitîndu-se în altă parte. Pesemne că își pusese farmecele în funcțiune, din moment ce Kelly plecase și totul era deja încuiat. Prea absentă pentru a o interesa ce făcea el, dorindu-și doar să plece, zîmbi larg și spuse cu o veselie puțin cam exagerată:

– Eric, aici erai? Îmi pare rău că te-am făcut să mă aștepți.

Nick o auzi pe Willa cum îl întîmpină atît de radioasă și se posomorî. Își reaminti perfect fața ei extrem de expresivă în timp ce el își improviza scenariul în saună. Se gîndi cît de mult se va distra restul serii imaginîndu-și dacă și trupul ei ar fi fost la fel de excitat așa cum îi era mintea. Apoi își aduse aminte că trupul și mintea ei își

vor petrece restul serii și, probabil, și noaptea cu Eric Miller. Se simțea ciudat, ca și cum ar fi fost scos din minți și apoi abandonat într-un moment în care avea mare nevoie de a fi stăpîn pe instinctele sale. Ceva legat de întîlnirea ei cu Eric Miller îl deranja. Orice ar fi intenționat ea, era băgată pînă la gît în toată treaba asta. S-ar mai fi învîrtit prin împrejurimi ca să afle de ce ținuse morțiș Miller să rămînă singur în biroul Willei, iar acum ușa era încuiată.

Deci, își spuse încă o dată, hotărîrea lui de a-i urmări la întîlnire era în interesul lui și nu avea nimic de-a face cu vreo dorință de a o proteja pe Willa.

Nick ieși.

– Sper că nu vă deranjez.

Tresărirea Willei la auzul cuvintelor sale îi spuseră că instinctele lui s-ar putea să fie corecte de data asta.

– Cam uiți de mine, Willa?

Era clar că voia să se înțeleagă că mai uitase o dată de el. Ea păli puțin. Căpătă o expresie de disconfort iar el se simți ca un prost că o supusese la așa ceva.

– Logan, ce mai cauți pe-aici?

După ton, se vedea clar că Eric suspecta întîrzierea Willei ca fiind datorată cumva lui Nick.

– Se pare că asta e întrebarea ta preferată în seara asta.

Nick se îndreptă încet spre ușă. Genunchiul nebandajat îl făcea să se sprijine mai tare în baston.

– Adevărul este că aș vrea să părăsesc acest cuib al ospitalității, dacă n-ar avea nimeni nimic împotrivă și să încui ușa.

– Păi, dacă tot nu mai e nimeni pe-aici, de ce n-am pleca cu toții? Eric, vii?

Nick înaintă ca să-i deschidă ușa, dar fu aproape dărîmat de Eric care se grăbi să ajungă el primul. O surprinse pe Willa dîndu-și ochii peste cap cînd el făcu gestul acesta de fanfaron.

– Eu mă întîlnesc cu ea, așa că eu îi deschid ușa!

Nick nu putu rezista tentației. Un zîmbet îi apăru pe față în timp ce își întinse bastonul ca din întîmplare, murmurînd „Nu, lasă-mă pe mine". Cînd Eric se împiedică de el, Nick profită de acest moment și se rezemă de ușă, astfel că Eric nu se mai putu redresa și se rostogoli. Nick se întoarse spre Willa tocmai la timp pentru a-i surprinde grimasa înainte de a se înmuia într-o privire plină de reproș. Totuși, își strînse buzele cînd Nick se înclină foarte politicos și spuse cu calm:

– După dumneavoastră, doamnă.

În timp ce ea ieși din clădire, Nick îi urmări spatele acoperit cu o haină kaki, iar mîna îi alunecă pe ușa din sticlă pînă la clanță.

Apăsă cu grijă pe buton pentru a nu se închide automat și speră că Eric și Willa nu vor petrece chiar toată noaptea împreună.

Acum, că venise timpul să-și pună planul în acțiune, Willa începu să ezite.

– Vrei să te duc cu mașina? îl întrebă pe Nick, fără să-și dea seama ce însemna exact această propunere.

– Nu, mulțumesc. După operații mi-am pus un schimbător de viteze automat. Mă descurc foarte bine, doar că arăt puțin ciudat cînd intru și ies din mașină.

Nick se aplecă și-și luă geanta veche de piele pe care o lăsase jos cînd deschisese ușa. Willa își surprinse privirea ațintită asupra mușchilor lui încordați în acea îndoire. Grația atletică a acelui corp masiv era uimitoare și îi tăie respirația. După ce Nick le făcu cu mîna, Eric o conduse pe Willa spre Porsche-ul lui. Ceva era sinistru; o sclipire de gheață părea să vină din direcția caroseriei negre, lucioase, așa cum luna ce se ridica îi mîngîia suprafața lustruită, cu lumina ei nepămîntească. Un fior îi coborî pe șira spinării.

Willa hotărî brusc că avea nevoie de timp și loc pentru a-și aduna gîndurile înainte de a ține piept evenimentului ce urma. Se strecură de sub brațul lui.

– Ce-ar fi să ne întîlnim la restaurant?

Fără a-l lăsa să-și exprime dezaprobarea, continuă:

– Nu-mi place să-mi las mașina într-o parcare goală. S-ar putea să nu mă crezi, îi spuse arătînd spre Honda ei micuță și roșie, dar este tot ce am.

Se îndepărtă, prefăcîndu-se că nu i-a observat expresia de nemulțumire. Se stăpîni din toate puterile să nu alerge spre mașina ei și să se încuie înăuntru.

Eric părăsi masa pentru cel puțin a treia oară de cînd sosiseră. Willa își înăbuși un căscat și se jucă cu piciorul paharului ei cu vin. Recapitulînd ceea ce se întîmplase în după-amiaza aceea, ajunse la singura concluzie posibilă: Nu era Mata Hari. Eric se lamentase tot timpul în legătură cu tratamentul incorect pe care i-l aplicase colectivul de antrenori ai Jaguarilor în acel

sezon, așa că nu putuse să scoată nici un cuvînt. Lui Eric îi plăcuse mereu să fie centrul atenției, dar în seara aceasta devenise aproape paranoic.

Prea obosită ca să analizeze acel gînd, se uită din nou înspre holul care ducea la intrarea în restaurant și la separeuri. Ezită puțin înainte de a mai lua o înghițitură din vinul îngrozitor de scump pe care insistase să-l comande Eric – zîmbind cînd își aminti ce-i spusese Nick, să comande ceva foarte scump și cît mai mult – dar ridică din umeri și-și întinse picioarele. Se legănă puțin și se opri pentru a-și reveni. Nu era amețită; abia băuse un pahar de vin, dar renunță la planul de a comanda cît mai multe feluri de mîncare și cît mai scumpe imediat ce simți mirosul de pește. Era una din mîncărurile ei preferate și se gîndi că din cauza asta stomacul ei scotea acele sunete de protest.

Înăbușindu-și un căscat, se îndreptă spre ieșirea din restaurant, fără să-și ia poșeta. Îi veni să rîdă cînd îi trecu prin minte că Eric s-ar putea nici să nu-și dea seama de absența ei.

– Willa? Unde te duci?

„La naiba. Era cît pe ce să-mi reușească". Respirînd adînc, se întoarse spre Eric.

– Îmi pare rău, Eric, dar e tîrziu și sînt foarte

obosită. Ai fost aproape tot timpul plecat, așa că m-am gîndit că...

Nu-și mai continuă vorbele sperînd ca el să înțeleagă acest reproș și să propună o schimbare, pentru a-și mai spăla rușinea.

– Oh. Da. Îmi pare rău. Figura încruntată i se destinse, totuși, și adăugă:

– Lasă-mă să mă ocup de nota de plată. Mă întorc imediat.

Willa dădu din cap, plictisită, și se rezemă de perete.

Eric reapăru peste cîteva minute.

– Îmi pare rău, dar chelnerița m-a ținut o grămadă.

I se păru că Eric reușea întotdeauna să dea vina pe altcineva, dar nu prea avu timp să se gîndească mai bine la asta pentru că el o luă pe după umeri și o conduse spre ușă. Înlănțuită de el, Willa se poticni tot drumul, nereușind să scape de îmbrățișarea nedorită.

Îndreptîndu-se spre mașina lui, o întrebă:

– Ce-ai zice să mergem să dansăm undeva? Sau să bem ceva? Undeva, să fim singuri.

Willa nu încercă să-și ascundă uimirea produsă de nepăsarea lui față de starea ei evidentă de oboseală. El nici nu observase că băuse ceva în timpul cinei. Pufni cu dispreț. Neștiind ce să

spună, tăcu pînă cînd îi deschise portiera, invitînd-o înăuntru și întrebînd-o:

– Unde vrei să mergem mai întîi?

– Eric, îmi pare rău, dar am avut o zi încărcată. Trebuie să mă duc acasă.

Willa încercă să iasă din îmbrățișarea lui. Deranjat de refuzul ei, Eric își reveni totuși repede, recăpătîndu-și zîmbetul de reclamă și se încordă pentru a nu o lăsa să-i scape.

– Cînd te mai văd?

Cu ultimele puteri, ea reuși să zîmbească slab în timp ce-și căuta cuvintele – niște cuvinte cu care să-l facă să plece imediat, însă fără să-i spulbere speranțele de a scoate ceva de la el.

Eric, interpretînd tăcerea ei drept un refuz de a-și continua seara cu el, trecu brusc de la masca aceea de bărbat politicos, la comportamentul de vedetă obișnuită ca toți oamenii să-i facă și cel mai mic capriciu.

– Ce este Willa? Nu mai sînt bun pentru tine?

Se mișcă brusc, imobilizînd-o între trupul lui și mașină. Willa fu puțin surprinsă de modul lui brutal de a acționa, dar nu se gîndi că ar fi vrut să-i facă vreun rău.

– Mai există cineva? Poate Logan?

Eric se apropie și mai mult. Tot ce vedea în ochii ei părea să-i confirme suspiciunile.

– Trebuia să mă fi așteptat la asta de cînd v-am văzut pe amîndoi venind atît de tîrziu.

Creierul ei obosit începu să emită semnale de alarmă. Așa, cum stătea foarte aproape de el, îi putea vedea strălucirea stranie a ochilor. Ar fi mințit dacă ar fi spus că nu îi era frică. Cum de nu-și dăduse seama? Toate acele drumuri la toaletă, starea ciudată, fluctuațiile din atitudinea lui, paranoia lui... Nick avusese dreptate: Eric se droga. Și, încă destul de mult, după cum văzuse în seara asta. Brusc, își aminti cum îl găsise aplecat peste masa recepționerei mai devreme. Se droga chiar în club? Trebuia să scape de Eric. Trebui să-și pună în funcțiune toată vigoarea rămasă, dar, în cele din urmă, reuși să-și compună o mască liniștită.

– L-am cunoscut pe domnul Logan abia ieri. Sînt doar antrenorul lui. Se întrebă dacă fusese convingătoare.

– Am ieșit cu tine pentru că ai vrut să ne purtăm ca niște adulți și să fim prieteni.

Accentul pus pe cuvîntul „prieteni" nu avu efectul scontat de Willa. O sperie trăgînd-o violent spre el.

– Prieteni zici? mormăi el. Îți arăt eu prieteni.

Își coborî fața ca și cum ar fi vrut să o sărute, dar se opri foarte aproape de fața ei, cu pupilele

mărite.

– Poate că ai fost tu o virgină mică și prostuță, dar știm amîndoi că nu mai e cazul acum, nu-i așa, Willa?

Înghețată la început de reacția lui neașteptată, Willa reuși să-și recapete raționamentul în ultima secundă cînd el se apropia de fața ei. Se smuci în stînga, împingîndu-l în piept. Eric nu se aștepta la mișcarea ei bruscă și se lăsă împins înapoi, dîndu-i drumul. Tremurînd, ea își încrucișă brațele în jurul mijlocului.

– Cred că ar trebui să pleci.

Eric oftă puțin, dar cînd încercă să se apropie de ea, Willa ridică o mînă.

– Noapte bună, Eric.

Eric o înjură în timp ce trînti portiera dreaptă și demară în trombă. Willa se prefăcu că nu a auzit cuvintele urîte, întorcîndu-se tocmai la timp pentru a nu fi împroșcată de noroi cînd el porni mașina și dispăru din parcare.

Înghițind în sec, Willa se rezemă de mașina ei. Își reținuse teama pentru a-i da drumul după consumarea scenei de violență prin care tocmai trecuse. Își strînse brațele în jurul trupului cît putu de tare, dar nu se putu opri din tremurat. Acest tremur, împreună cu oboseala și cu vinul pe care-l băuse, după o zi obositoare în care nu

mîncase aproape nimic, ar fi putut fi motivul din cauza căruia ea începu brusc să rîdă.

– Munca asta de spion nu-i așa de ușoară cum pare la televizor, spuse ea, apoi leșină pe capota mașinii.

Nick o prinse înainte de a se prăbuși.

Capitolul Patru

Nick ridică trupul inert al Willei, sprijinindu-l de al său, luînd-o în braţe. Genunchiul îl durea îngrozitor, în timp ce traversa strada şchiopătînd pentru a ajunge pe trotuar.

– Nu eşti chiar aşa de uşurică! îi şopti în părul care acum mirosea a fum de ţigară. Prefera parfumul acela tulburător pe care-l simţise la club. Deşi înaltă şi subţire, trupul ei musculos era greu, făcîndu-l să-şi simtă genunchiul arzînd, ca şi cum cineva i-ar fi băgat un cui înroşit în el. Totuşi, o ţinu strîns – grija pentru ea era mai mare decît cea pentru genunchiul său.

Îi reveni respiraţia şi, deşi arăta palidă în lumina slabă a becurilor din parcare, Nick era aproape sigur că dormea.

– Ce-mi faci tu mie..., îi şopti Nick la ureche cu vocea sugrumată de încordare. Ceva îmi spune că am toate motivele să nu am încredere în tine, zise el, şi gemu cînd ea se strînse mai aproape de el în timp ce o mişcă pentru a deschide portiera. Acum se rezema de el.

– Anumite zone ale trupului meu nu prea sînt de acord cu ideea ta.

Willa se mişcă uşor, vag conştientă de faptul că stătea mai confortabil. Creierul ei ameţit sesiză că cineva o ţine în braţe. Se smuci brusc, gîndindu-se că Eric se întorsese, dar cînd auzi vocea gravă a lui Nick în ureche se relaxă, convinsă că trebuie să fie acasă, în pat, reluîndu-şi fanteziile pe care le începuse mai devreme la vestiare. Se întoarse şi se cuibări mai bine în patul ei. După ziua pe care o avusese, merita să se bucure de orice fel de distracţie îi venea în minte. Dacă se va foi mult, Nick nu credea că mai putea să ajungă la maşină. Răsufla uşurat cînd reuşi s-o facă. O aşeză pe banchetă pe cît de uşor putu. „Genunchi afurisit!" Se aplecă să tragă de maneta micuţă de la scaun ca să-l

ridice. Ca să facă acest lucru, trebuia să stea peste ea. Începu să tragă de manetă, dar nu se putu abţine să nu-i dea la o parte şuviţele de păr care îi căzuseră pe faţă. Degetele i se opriră pe obrazul ei şi se surprinse aplecîndu-se să-i sărute buzele ademenitoare, întredeschise. Realizînd ce era să facă, îşi trase brusc capul şi se lovi de cîrligul pentru centura de siguranţă. Blestemînd maşinile astea noi şi reacţia bruscă, închise repede uşa şi şchiopătă pînă la locul lui.

– Ar fi trebuit să păstrez bandajul ăla nenorocit, mormăi el. Dar nu, îl scosese ca un tîmpit pentru că nu voia ca Willa să-l vadă şi să-şi amintească de slăbiciunea lui. Şi poate pentru că ar fi vrut să-l vadă în deplinătatea forţelor lui, nu ca pe un obiect demn de milă sau repulsie.

Nick nu-şi putu aminti cînd încercase să se dea mare pentru a impresiona vreo femeie. Nu-şi amintea nici măcar cînd ar fi vrut s-o facă. Se îndreptă spre maşina ei pentru a-i ridica poşeta. Probabil o scăpase cînd se luptase cu nenorocitul ăla.

Un nenorocit al cărui exemplu era cît pe ce să-l urmeze. „Mai mult", îşi spuse, „măcar era conştientă cînd Miller a atins-o". Scrîşnind alte înjurături printre dinţi, ieşi din maşină şi apucă

poşeta din piele. După ce închise portierele, se urcă la locul lui şi plecă din parcare.

Nick se uita cînd la şosea, cînd la Willa. Se foise de mai multe ori, murmurînd ceva în timp ce se cuibărea în pernele de pluş ale automobilului. El se concentră asupra volanului pe cînd se apropiară de zona rurală din partea de est a districtului Loudoun. Îi mulţumi în gînd lui Sky pentru că insistase atît ca el să afle unde locuia ea. Spera ca Willa să nu-l interogheze prea mult. Se minţiseră şi aşa destul.

Pe parcursul drumului destul de lung Nick încercă să-şi lămurească sentimentele ciudate şi contradictorii pe care le avea pentru ea. Dar după douăzeci de minute nu ajunsese la nici o concluzie, ci îşi pusese şi mai multe întrebări, cum ar fi, de ce îşi recăpătase curajul cînd Miller o luase în braţe. Atunci de ce fusese atît de mîndru de ea cînd îl pusese la punct pe ticălos?

Nick privi din nou la ea, ca şi cum ea i-ar fi putut da nişte răspunsuri aşa, adormită cum era, dar figura lui încruntată şi frămîntată se dizolvă într-un zîmbet larg cînd o auzi sforăind uşor. Afară era. Luna era singura sursă de lumină în afara farurilor maşinii. Conduse încet spre casa de ţară, după ce merse cam un sfert de milă pe

cărarea care ducea la ea, întrebîndu-se cum va reacționa ea cînd va afla cine a adus-o acasă. Va mai avea mult de așteptat ca să afle. Ocolise cele mai multe gropi de pe potecă, dar mașina tot se zgîlțîi de cîteva ori, trezind-o.

Willei îi trebuiră cîteva secunde pentru a-și da seama că nu se afla în patul ei. Își roti privirea prin jur; nu pricepea ce era cu scrumiera și cu mînerul de lîngă ea, dar văzu imediat silueta unui bărbat în apropierea ei. Era același bărbat la care visase... Înseamnă că o purtase în brațe cu adevărat...

– Ce faci aici? întrebă ea, dar se clătină și se sprijini de aripa mașinii ca să nu se prăbușească la loc pe banchetă.

– Oh, încîntătoarea prințesă s-a trezit. Văd că nu prea ți-ai revenit. Continuă, scrutat de privirea ei derutată: Ceea ce fac aici e că te duc acasă. Aici stai, nu? În întuneric toate silozurile păreau identice. Deschise portiera lui și lumina din interior se revărsă și afară. Se aplecă înspre ea, dar se opri cînd ea se trase înapoi.

– Nici să nu te gîndești la asta, îl avertiză săgetîndu-l din priviri. Azi am avut de-a face destul de mult cu bărbați duri, mulțumesc.

– În regulă, descurcă-te singură atunci. Totuși,

te-ai simți mai bine dacă m-ai lăsa să ridic eu scaunul.

Ea se înroși.

– Îmi pare rău, ăă... Am avut o zi îngrozitoare.

Își scuturâ capul, ca și cînd ar fi vrut să-și înlăture șuvițele care-i căzuseră pe față. Nick își opri privirea asupra părului ei, revărsat pe umeri, care acum părea mai mult auriu decît roșcat. Parcă era frumoasa din Pădurea Adormită tocmai trezită. Willa se chinui să iasă din mașină. În timp ce se lupta cu sistemul complicat de închidere al portierei, Nick își luă bastonul, ocoli mașina și ajunse pînă la ea.

– E deschisă, spuse el, dar ea nu-l auzi dinăuntru. Îi deschise portiera și se aplecă să o ajute să iasă. Capetele lor se ciocniră și Willa se trînti înapoi pe banchetă. Amîndoi înjurau acum și își frecau frunțile.

– Nu știu care dintre voi e mai periculoasă. Tu sau mașina? Și unde naiba ai învățat să înjuri așa?

– Tata a încercat să mă protejeze de aspectele mai puțin delicate ale sportului, dar cînd îți petreci adolescența antrenînd atleți de performanță, în mod inevitabil înveți și unele expresii mai puțin ortodoxe.

Nick zîmbi, apoi se crispă de durere cînd pipăi cu mîna cucuiul care îi apărea.

– Nu credeam că-i poți face așa ceva unui fotbalist.

– Ce s-a întîmplat în seara asta? De ce ești aici? Sau, mai bine zis, de ce erai acolo?

Examinîndu-și cu grijă zona dureroasă din frunte, începu să-și reformuleze întrebarea stîngace, cînd Nick îi făcu semn să tacă. Fiind conștient că nu era cel mai bun moment pentru a-i dezvălui adevăratul motiv, inventă unul pe loc:

– Numește-o simplă coincidență, dar mă oprisem după colț, la Bennigan, și cînd să plec, m-am rătăcit în labirintul din parcarea de la birouri.

Ea avea o privire bănuitoare, dar, ce naiba, lui i se părea că sună destul de bine pentru o minciună.

– Oricum, întorceam în parcarea de la Devon cînd te-am văzut sprijinindu-te de mașină. Am ieșit să văd dacă aveai nevoie de ajutor și tu ai leșinat. „În brațele mele", vru să adauge, dar renunță.

Willa nu avea nici un chef să-și aducă aminte de asta, cu atît mai puțin să discute despre cearta pe care o avusese cu așa-numitul ei partener.

Își dădu seama că ceva nu se lega în povestea pe care i-o turnase Nick, dar o durea capul și hotărî să se gîndească la asta mai tîrziu. După ce dormea puțin. Ridicîndu-și privirea spre el, spuse:

– Păi, se pare că trebuie să-ți mulțumesc și să-mi cer scuze. Nu mi-ar fi trecut prin cap că ai putea să fii un cavaler în armură, dar, în acest caz, mă bucur că m-am înșelat.

Încercă să iasă din mașină dar Nick îi puse mîna pe umăr, oprind-o.

– Noi, cavalerii în armură, ținem morțiș să ne vedem doamnele în castel, nevătămate. Se aplecă să o ajute să iasă din mașină, deși știa că putea să parcurgă cu ușurință cei cîțiva metri pînă la ușa casei, dar neputînd să se abțină să nu o atingă încă o dată. Oh, iar îl durea genunchiul ăla afurisit.

Willa se împinse în el, iar pulsul i se accelerâ cînd mîinile ei îi atinseră pieptul puternic.

– E-n regulă. Pot să merg și singură.

Văzînd lucirea de hotărîre din ochii lui, continuă cu mai multă insistență:

– Știu că am leșinat, dar totul mi s-a tras de la vinul ăla băut pe stomacul gol... ooh!

Nick o ridică pe umăr, apoi se întoarse și-i

agăță poșeta cu mînerul bastonului. Cînd ea începu să se crispeze, o mîngîie ușor pe spate.

– Știu sigur acum că nu joci rolul damei aflate la ananghie. Nu te mai zvîrcoli, că poate chirurgul meu o să-ți cumpere iahtul dintr-un foc, din onorariul pe care i-l voi plăti pentru a-mi repara tendoanele pe care mi le distrugi acum.

Willa încetă imediat, surprinsă de purtarea lui cavalerească, dar nedorind să-l rănească.

– Mulțumesc. Acum, caută cheile te rog? Îi dădu geanta peste umăr, așa încît să o poată apuca.

– Lasă-mă să ghicesc: te-ai supărat, murmură ea pe cînd îi lua geanta din mînă. Am leșinat, îți amintești?

– Cred că da. A, nu te neliniști, asta o să-ți ajute la reirigarea creierului.

Ajungînd la ușă, el se întoarse, pentru ca ea să poată ajunge la clanță.

– Poți s-o descui?

– Pune-mă... jos, spuse ea rar, aspru, poate din cauză că fața ei era prea aproape de spatele lui solid.

– Acum!

Nick o lăsă să alunece ușurel pînă cînd ajunse în fața lui, neavînd destulă încredere să-și

îndoaie genunchii și s-o lase jos. Brusc, realiză că această metodă era periculoasă pentru o altă parte a trupului său, una nu chiar așa de ușor mascată de blugii lui strîmți.

Cînd ea atinse pămîntul cu picioarele, Nick se îndepărtă puțin. Se simți ușurată și ciudat de dezorientată în același timp.

– Trebuie să dorm, mormăi ea.

Nick se aplecă înspre ea pentru a-i spune să mai repete ce a zis, exact cînd ea se întoarse să deschidă ușa. Mișcarea îi aduse față în față, mai mult, gură la gură. Nici unul nu fu în stare să se miște. El știa că face o mare greșeală, dar zvîcnetul genunchiului lui precum și cel dintre picioare făcea imposibilă orice tentativă de a gîndi cu luciditate. Mînat pur și simplu de instinct, umplu spațiul dintre ei. Îi acoperi buzele cu sărutări scurte, deschizîndu-i gura. Avea un gust exotic, un amestec de vin și ceva personal. Ar fi putut să ajungă dependent de asta. Ea se înmuie și se apropie de el iar el o lipi de el, sprijinindu-se de ușă ca să-și cruțe genunchiul și ca să o poată cuprinde cu ambele brațe. Cu buzele abia atingîndu-i-le, îi șopti:

– Willa, deschide ochii și privește-mă.

Ea i se supuse imediat, iar Nick înghiți în sec

cînd îi văzu dorința din ochi. Era ceva reprimat în dorința asta: îl dorea și nu-l dorea. O trăire nedefinită izbucni în el, ceva ce aducea a regret, pentru că ea avea toate motivele să fie reținută cu el.

– Trebuie să vorbim. Tu și eu...

– Știu, spuse Willa încet, cu o voce atît de răgușită încît abia o putu auzi. Îl privi fix pentru cîteva clipe, apoi se desprinse din îmbrățișarea lui. El îi dădu drumul, dar nu ușor. Nick o urmări cum își recăpăta răsuflarea, cum se lupta cu ea însăși și-și putu crea o imagine destul de relevantă despre autocontrolul ei. Brusc, îi veni în minte că tocmai acest autocontrol era apărarea ei, scutul pe care îl folosea pentru a-și proteja partea pasională, necugetată a ființei ei pe care el o întrevăzuse și o simțise acum.

– Nick...

El îi puse degetul pe buze.

– Nu spune nimic. S-a întîmplat. Cred că amîndoi știam că trebuia să se întîmple.

Un zîmbet leneș îi apăru pe buze.

– O să vorbim despre asta dimineață, cînd o să vin la micul dejun. Ochii ei se îngustară amenințător. El își luă degetul de pe buzele ei.

– Deșteaptă mișcare, avînd în vedere cît de

puțin am mîncat azi, spuse ea, uitînd de autocontrol.

Nu-i luă în seamă zîmbetul sexy.

– Am treabă mîine. Trebuie să mă uit prin niște acte, înainte de a începe noul sezon de antrenamente, așa că trebuie să profit de fiecare minut de somn. Știu că trebuie să discutăm, se uită ea într-o parte pentru o clipă, apoi adăugă încet, despre o groază de lucruri.

Privindu-l din nou, spuse:

– Dar nu acum. Acum trebuie să mă duc să mă culc. Singură.

Nick avu inspirația să pară pus la punct de descrierea ei amănunțită a planurilor făcute pentru o dimineață de duminică, dar asta doar pentru un moment.

– Bine. Du-te și culcă-te, iar eu voi veni aici la..., el își privi ceasul, surprins că era trecut de miezul nopții,... nouă.

Ea îi aruncă o privire plină de reproș, așa că adăugă:

– Și jumătate.

„Încă mă mai fulgeră cu privirea!"

– Cu micul dejun.

Înainte ca ea să-l oprească, îi explică:

– Trebuie să te ducă cineva la serviciu, doar

dacă nu ai vreun tractor sau vreun cal pe-aici. Apoi, onoarea pe care mi-ai făcut-o de a mă ridica la gradul de cavaler, îmi impune un anumit simț al răspunderii.

Willa tăcu, privindu-l fix. El zise pe un ton neutru:

– Îmi dau seama că ar trebui să plec cît mai sînt încă viu și nevătămat, dar îmi place să fiu mustrat. Hai, du-te și vezi ce-i cu tine. Amîndoi o să dormim mai bine.

După o lungă pauză în care se abțineau cu greu să nu zîmbească, Willa spuse simplu:

– Noapte bună, domnule Logan.

Descuie ușa și intră, surprinsă că el nu a oprit-o. Chiar înainte de a închide ușa, cedă unui impuls sălbatic, unei fețe a ei, care părea să apară în mod miraculos de cîte ori se afla în apropierea lui, și adăugă:

– Vreau să ajung la birou devreme. Vino la șapte. Închise ușa, apoi o deschise din nou și adăugă: Și jumătate.

Nick își aruncă cheile pe măsuța din vestibul

și luă telefonul portabil, îndreptîndu-se prin culoarul mic spre bucătărie. Formă numărul lui Sky și luă o bere rece din frigider. Cînd își rezemă piciorul de masa rotundă, cu picior, și își apăsă sticla rece de bere pe genunchi, vocea răgușită a lui Sky îi răspunse .

– Uh,... alo?

– Hei, Sky, ce faci, bătrîne, sper că nu te-am deranjat de la nimic, hm?

Nick își păstră tonul acela vesel, așteptînd ca Sky să devină foarte curios și să treacă la întrebări.

– La... două dimineața are chef de glumă. Bătrîne, dă-i drumul, mormăi Sky. Tuși și își limpezi vocea. Cum a decurs întîlnirea?

Nick nu-i ascunsese niciodată nimic lui Sky, dar acum nu prea știa ce să-i răspundă.

– Să spunem doar că Willa și Eric n-ar forma cel mai bun cuplu de îndrăgostiți. Ai mai aflat ceva?

În timp ce întîlnirea Willei cu Eric se derula, Nick îl sunase pe Sky din mașină și-l rugase să se ducă la biroul Willei să cerceteze dacă Eric făcuse ceva acolo cît fusese singur în încăpere, apoi să încuie. Cuvintele lui Sky îi confirmară bănuielile.

– Ai avut dreptate, Nick. Nu știu ce au de gînd, dar am găsit cîteva pachețele de-alea mici și albe înghesuite în biroul ei. Destul de bine ascunse. Vocea lui Sky era plină de sarcasm și dezamăgire: Cred că e vîrîtă pînă la gît în treaba asta.

– Nu, Sky, nu e.

Tăcură amîndoi cîteva secunde, cugetînd la afirmația lui Nick, spusă pe un ton atît de sigur. Știa că fusese bănuitor în ceea ce o privea pe Willa și rolul pe care-l jucase în toată nebunia aia, dar acum își dădu seama că, în sfîrșit, se convinsese.

– Ce? Acuma crezi că-i nevinovată? Oricum, ce s-a întîmplat în seara asta?

Sky era în mod vizibil contrariat de schimbarea atitudinii prietenului său.

– Sky, pun pariu pe inelele mele Super Bowl că Eric o folosește exact așa cum m-a folosit și pe mine. Nu știu încă tot, dar mă duc la ea dimineață și o să-i vorbesc deschis. Dacă am dreptate, o să-i cer să ne ajute.

– Măiculiță, da' trebuie să fi fost o întîlnire... murmură Sky.

– Ai încredere în mine, Sky, ne-am înțeles?

– Cred că nu mai trebuie să spun că, de la

început, am crezut-o nevinovată.

Nick îi tăie vorba:

– Ce-ai făcut cu pliculețele?

– Pliculețele? Ah, am scăpat de ele.

– Ce-ai făcut?

– Liniștește-te! Le-am înlocuit cu zahăr pudră. L-am sunat pe omul nostru de la sala de gimnastică. Ne-am întîlnit și i le-am dat.

– Zahăr pudră, ai? Cred că toate romanele polițiste pe care ți le-am adus cînd erai în spital își spun acum cuvîntul!

Nick nu uitase de accidentul care întrerupsese prematur cariera prietenului său – chiar dacă era mult recunoscător acestui necaz, din moment ce Sky era disponibil și putea să-l ajute acum.

– Încă nu sînt foarte sigur de Boxleitner.

– Nick, trebuie să înveți să ai încredere în rețea. Box a jurat că o să țină marfa pînă cînd găsim ceva dovezi concrete. Sky tăcu o clipă, apoi adăugă: Nu i-am spus pe cine bănuim, dar mă cam bate gîndul că acum ar trebui să-l implicăm și pe el în toată chestia asta.

Box era Frank Boxleitner, un fost coechipier al lui Sky care era acum în DEA (Departamentul Justiției). Sky îl convinsese pe Nick că le-ar fi putut fi de ajutor. Nick se îndoise, ca să nu spu-

nem că era sceptic, în legătură cu cunoștințele lui în materie de drept. Cînd le spusese că nu au nici o dovadă clară ca să-l acuze pe suspect, Box se retrăsese delicat din urmărirea lor, spunîndu-le că avea o agendă foarte încărcată. Dar le spusese că va fi bucuros să-i ajute cînd vor avea ceva concret.

– Poate că ai dreptate. Cred că în ultimul timp nu prea mai am încredere în oameni. La urma urmei, o să susținem că cel mai celebru jucător profesionist din Federația Națională de Fotbal este un cocainoman care mi-a turnat mie o înscenare ca să scape cu obrazul curat. Nu e un scenariu prea veridic. Întreabă la Fairfax.

Nick deschise cutia de bere și trase un gît zdravăn înainte de a întreba:

– Crezi că monitoarele de la club au înregistrat mișcările lui Eric? Dacă ar fi așa, atunci ar trebui să-l implicăm și pe Box.

– Încă nu m-am uitat la casete, dar, avînd în vedere locul unde am găsit pliculețele ascunse, nu cred că era în raza camerei de luat vederi. Nenorocitul ăsta nu-i prost deloc. Sper că Willa știe cum să se descurce cu el.

Nick se gîndise la același lucru tot drumul spre casă. În acel moment realiză că trebuie să

aibă încredere în ea, că trebuie să o apere, că are mai mare nevoie de ajutorul lui decît el de al ei.

– Ceva amprente pe pliculețe?

– Box a spus că o să cerceteze, dar nu prea sînt șanse.

– Bine.

Nick încercă să-și ascundă neliniștea din voce, dar nu reuși în totalitate.

– Hei, mulțumesc pentru ajutor. Nu cred că m-aș descurca fără tine, bătrîne. Dacă n-ai fi fost tu, cred că acum aș fi zăcut în vreun sanatoriu, gîndindu-mă la zilele mele de glorie.

Sky continuă, pentru a-l opri pe Nick să-și nege meritele:

– Hai, hai, prea multe dulcegării. Du-te și culcă-te. Dacă n-ai uitat, ai dimineață o întîlnire fierbinte cu o roșcată nemaipomenită.

Sunetul ceasului deșteptător o trezi, în cele din urmă, pe Willa. Fără să se scoale cu adevărat, pipăi pînă cînd ajunse la ceasul cu radio de pe noptieră și opri acea alarmă enervantă.

– Nu se poate să fie deja dimineață, mormăi ea și își trase o pernă peste cap ca să-și apere ochii de razele de soare care îi demonstrau exact contrariul. Scoțînd un ochi de sub pernă, văzu ca prin ceață afișajul albastru fluorescent al ceasului. „Șapte fără un sfert!"

În următoarea secundă se ridică, complet dezmeticită. Mintea i se puse în funcțiune. „Nick va fi aici în mai puțin de o oră". Willa aruncă pătura și sări din pat, dar se apucă imediat de spătarul patului pentru că o luase amețeala. Mintea i se întoarse brusc la ceea ce se întîmplase cu o seară înainte; imaginea lui Nick îi apăru înaintea ochilor.

Odată deschise porțile memoriei, celelalte amănunte ale serii îi năvăliră în minte, încheind cu micul dejun propus de Nick. „Eu, cu gura asta mare!" se mustră Willa în gînd, dorindu-și să nu-l fi chemat mai devreme. Avea, într-adevăr, treabă la birou, dar era ziua ei liberă și se putea duce cînd voia. Se îndreptă spre baie, oprindu-se pentru a-și lua din dulapul din lemn de stejar kimono-ul de mătase pe care-l purta drept halat de baie.

Ieșind repede de sub duș, își dădu jos prosopul ce-i protejase părul și-și puse halatul verde.

Stomacul o anunță violent că era timpul mesei. Avînd în vedere faptul că nu mîncase cu o zi înainte și că băuse vin la cină, era mirată că acum nu o durea capul. Decise că nu avea ce să strice dacă bea o ceașcă de cafea fierbinte înainte să vină Nick.

Deschise ușa ce dădea în hol și fu pe loc lovită de un delicios miros de cafea. Se întrebă dacă în ultimul timp nu cumva dorințele ei au început să devină realitate. Dar nu, nu se gîndise la șuncă. Ori cineva a pătruns în casa ei și s-a hotărît să ia micul dejun înainte de a o spinteca, ori... *Nick era acolo!* Se întoarse în dormitor și se uită la ceas. Era șapte și un sfert. Ce tupeu are, se gîndi ea, încerca s-o intimideze sosind mai devreme! Furioasă la culme de îndrăzneala lui, se repezi în jos pe scări, călcînd apăsat pe fiecare treaptă, dorindu-și să fie Nick. Picioarele ei desculțe nu făceau destul zgomot, și asta o enervă și mai tare. Deschise ușa care dădea în bucătărie și se opri, cu pumnii duși la gură.

– Cine ți-a dat voie să intri în casa mea? Cînd am spus șapte și jumătate, șapte și jumătate să fie!

Ar fi vrut să nu fi văzut cît de viril era. Purta niște blugi strîmți iar tricoul bleu cu alb avea

mînecile suflecate, lăsînd să se vadă bicepşii bine dezvoltaţi. Îi trebuiră cîteva momente ca să observe emblema desenată pe tricoul lui: Jaguarii. Dacă, gîndi ea cu nervii întinşi, încearcă să o învinovăţească făcînd reclamă echipei din care fusese expulzat... atunci îi mergea. La naiba!

Nick profită de scurta ei pauză:

– Bună dimineaţa, prinţeso!

Ochii i se îngustară la auzul acestui nume de alint, dar el se făcu că nu observă. Stătea acolo, cu părul ciufulit, înfuriat, ca şi temperamentul ei. În starea ei de agitaţie, halatul verde i se desfăcu puţin la piept, scoţîndu-i la iveală formele rotunde ale sînilor. Nu avea ceva mai frumos. În acel moment ea ar fi putut spune orice, că lui nu i-ar fi păsat, pentru că el ştiu, atunci şi acolo, că erau făcuţi să fie iubiţi. Trebuiau să fie.

Willa putu simţi cum privirea lui albastră o devorează. Îi înfioră tot trupul – trăia o senzaţie ciudată, ca şi cum nişte picături de apă sfîrîiau într-o tigaie înfierbîntată. Urmărindu-i privirea, îşi dădu seama de ce. Roşind, furioasă că o făcea să se îmbujoreze din ce în ce mai des, rezistă impulsului de a-şi încrucişa braţele la piept. „Hai să intru şi eu în joc". Într-adins, începu şi ea să-l

măsoare din cap pînă în picioare. Dar după cîteva secunde, îşi dădu seama că planul ei nu o liniştea deloc. Pielea nu i se răcorise nici un pic, de fapt, era sigură că era roşie toată. O scurtă privire aruncată lui Nick, ochii lui strălucitori o avertizară că nu adoptase o metodă prea bună, dar el nu părea să fie deranjat de acest lucru. Judecînd după zîmbetul lui, părea că profită din plin de fiecare minut.

– Am ciocănit, spuse el într-un sfîrşit, tonul vocii potrivindu-se perfect cu zîmbetul sexy, dar nu ai răspuns. Să ştii, chiar şi aici, ar trebui să fii mai atentă şi să-ţi încui uşile.

El se întoarse spre aragaz ca să vadă ce sfîrîia acolo. Adăugă peste umăr, cu o voce plină de nonşalanţă:

– Oricît de mult mi-ar plăcea mie halatul ăsta, dacă vrei să discutăm, mai bine te-ai îmbrăca.

Linişte. Se întoarse spre ea. Arăta de parcă nu ştia ce metodă de a-l ucide să abordeze. Nick hotărî că cea mai bună apărare era o înţepătură fericită. Era specialitatea lui. Îşi aţinti privirea asupra pieptului ei. Zîmbind cu răutate, lovi uşor paleta pe care o ţinea la bărbie, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva. Ochii i se luminară cînd reuşi:

– Asta e! Jasmin, corect? Miroase excelent. Se întoarse spre aragaz, lăsînd-o cu gura căscată, şi-i spuse calm:

– Acum grăbeşte-te, masa e aproape gata.

Capitolul Cinci

Willa deschise gura, apoi o închise la loc, hotărîndu-se că cel mai bun lucru era să plece din bucătărie, fără să-i pese ce ar fi înţeles el din această supunere a ei. Bucătăria de ţară pe care o dorise mai mică şi mai confortabilă devenise brusc prea intimă.

Se îmbrăcă repede, încredinţîndu-se pe sine încă o dată că singurul motiv pentru care nu-i spusese lui Nick să se care era acela că stomacul ei nu i-ar fi iertat asta niciodată. Îşi aminti imediat exact ce dorise cu cîteva minute înainte. „La naiba cu zîmbetul ăla sexy al lui", înjură ea în

gînd, dezgustată de lipsa de autoritate asupra lui. Poza unui farmec dulce pentru un minut, apoi imediat aroganță. Iar toate acestea o întărîtau mai mult decît s-ar fi așteptat. Trebuia s-o lase mai moale și să se gîndească mai mult înainte să înnebunească.

– Masa e gata!

Vocea lui Nick răsună la etaj, speriind-o pe Willa. Venise timpul să-i spună adevărul. Planul ei de a-i smulge o mărturisire lui Eric n-ar fi mers oricum, niciodată. Se gîndise oare cu adevărat că ar fi putut să-și folosească farmecele feminine pentru a-l face să vorbească? Niciodată nu prea știuse care erau acele farmece, oricum... așa cum îi spusese Eric. Rîse. Atît Nick cît și Eric nu erau buni doar la fotbal, iar în ceea ce privește farmecele feminine, ea era încă în liga amatoarelor. Ochii i se aprinseră. Îi venise o idee. Se repezi în dormitor și scotoci printre hainele îngrămădite în dulap.

– Aha! Scoase tricoul ei preferat, ca o platoșă, și zîmbi cînd se privi în oglindă. Dacă urma să-i înfrunte pe băieții minune, atunci măcar să poarte tricoul unei echipe.

Nick pregăti masa, încă gîndindu-se la Willa îmbrăcată în capotul acela oriental. Era a doua oară cînd o văzuse îmbrăcată în altceva decît în costume de gimnastică și nu-i venea să creadă că se abținuse să nu se ducă la ea și s-o convingă să-l lase să-i atingă pielea albă înfășurată atît de senzual în mătase, s-o sărute. Auzind scîrțîitul ușii, Nick se întoarse, și toate fanteziile lui zburară. În materie de îmbrăcăminte sexy, nimic nu întrecea jeanșii negri, mulați pe picioarele care nu păreau să se mai termine.

Așa că era de înțeles de ce îi trebuiră cîteva clipe pentru a observa tricoul alb-roșu pe care-l purta. Ultima dată cînd văzuse emblema aceea, umflăturile de sub ea erau vestele groase de protecție ale fotbaliștilor.

– Rebelii de Carolina! strigă el.

Sentimentele de ostilitate față de adversarii fostei lui echipe erau adînc înrădăcinate și nu dispăruseră doar fiindcă el nu mai juca.

– Echipa mea preferată, răspunse Willa cinstit, uitîndu-se fix la tricoul lui Nick.

Nick făcu o grimasă. Alegerea, „ca din în-

tîmplare", a acestui tricou avu efectul unei provocări directe.

– Cum poți fi un suporter de-al Rebelilor? Tatăl tău a jucat la Jaguari.

– Cînd tata a intrat în Liga Jucătorilor Profesioniși, juca la Carolina.

Nick dădu din cap, cunoscînd cariera tatălui ei.

– Deci, Rebelii formau o echipă nouă pe atunci, și nu grozavă.

El zîmbi, aprobînd-o.

– Eu întotdeauna țin cu cel mai slab, iar cînd tata a fost vîndut Jaguarilor, cîțiva ani mai tîrziu, eram deja un fan convins.

– Nu s-a supărat că ținеai cu adversarul?

– Doamne ferește! Mă încuraja să fiu consecventă. Apoi, adăugă ea zîmbind cînd își aminti, era un subiect de ceartă. Tatei îi plăcea să contrazică.

– Cred că și tu ai moștenit această plăcere.

Willa îl privi pe Nick cu ochii plini de strălucire și aprobare și îi întoarse zîmbetul.

– Nu m-am gîndit la acele zile înainte de a merge la colegiu... „Înainte ca tata să se îmbolnăvească", gîndi ea, privind prin Nick, înapoi în trecut.

– Cred că tatăl tău a fost un tip grozav. Cel puțin în ceea ce privește fotbalul, spuse Nick încet.

Durerea care-i umbri ochii pentru o clipă îl indispuse. Regreta că ceea ce păruse o amintire plăcută pentru ea la început, o întristase.

– Cred că l-ai iubit foarte mult.

Nu era nevoie să-i răspundă pentru ca Nick să-și dea seama de profunzimea sentimentelor pe care le avea pentru tatăl ei decedat. I se reflectau în ochi și pe față. Pentru un moment, Nick simți nevoia, mai puternică decît orice alt sentiment, de a fi el obiectul care să-i fi produs acea privire.

Puțin descumpănit de valul puternic al dorinței care îl năpădise, Nick se încruntă și se întoarse la masă. Pe un ton mai dur decît intenționase, spuse:

– Așează masa dacă vrei să mănînci cît mai e caldă.

Zîmbetul ei dispăru la această schimbare de ton. „Nu m-ar fi dus gîndul la așa o scenă!" Se părea că ori de cîte ori reușeau să creeze o atmosferă cît de cît calmă între ei, ceva se întîmpla și o destrăma. Dar, în ruptul capului, nu-și putea da seama ce fusese de data asta. Era curioasă

de ce fața lui Nick se schimbase brusc, căpătînd acea înfățișare de disperare cînd amintise de dragostea pentru tatăl ei. „Poate că doar mi s-a părut".

Iritată de faptul că nu puteau fi mai mult de zece minute împreună fără să-și piardă cumpătul, se hotărî totuși să se poarte frumos.

– Farfuriile sînt în dulăpiorul din stînga, sus. O să torn eu cafeaua și aduc imediat tacîmurile.

Nick păru să se învoiască la această propunere de armistițiu. Așteptă să se așeze și înainte să înceapă să mănînce, spuse:

– Îmi pare rău că am fost așa de dur.

Willa își ridică privirea din farfurie și își dădu seama că era sincer. Ridică din nou din umeri, dar nu riscă nici o vorbuliță.

– Dacă vrei să-mi vorbești despre el, nu mă deranjează. Poate o să mă ajute să înțeleg și să nu-ți mai prilejuiesc, fără să vreau, supărări pe viitor.

O parte din ea reținu cuvîntul „viitor".

– Noi, adică eu și tatăl meu, ne-am mutat de cîte ori el a fost mutat de ligă. Ne-am stabilit în Virginia, cînd eu am început liceul, și credeam că-mi găsisem și eu locul, în cele din urmă.

– Și ți l-ai găsit?

Un zîmbet îi flutură pe buze:

– Nu. Am crescut cu 15 cm în primul an. Singurii băieți mai înalți ca mine erau tipii din echipa de baschet, iar eu îi interesam doar cînd aveau nevoie de un jucător și pentru că le aduceam autografele jucătorilor de la Jaguar. Cînd era vorba de întîlniri, le preferau pe micuțele suportere.

– Trebuie să fi fost orbi, murmură Nick. Willa se uită la el și el îi făcu semn să continue.

– Să fii înaltă și stîngace nu era deloc o plăcere, dar lumea părea să se aștepte la ceva special de la mine pentru că aveam un tată celebru, care mă făcea să mă simt stînjenită de două ori. Întotdeauna am reușit să dezamăgesc așteptările oamenilor, așa că m-am concentrat asupra învățăturii. Apoi, cînd am mai crescut, am descoperit că picioarele mele lungi erau de fapt bune la ceva.

Imagini ale picioarelor ei lungi încolăcite în jurul lui se dezlănțuiră în mintea lui Nick, declanșînd o adevărată înfruntare cu rațiunea lui. Își coborî privirea înspre mîncarea neatinsă din farfurie, convins fiind că lucrul la care erau bune picioarele ei nu era cît de puțin legat de cel la care se gîndise el.

– ... la drumeții, continuă ea, apoi se uită la Nick cînd acesta lăsă să-i scape un oftat de ușurare.

– Oricum, fapt este că mi-am petrecut marea parte a anilor de școală la liceu și colegiu, pe drumuri sau îngropată printre cărți. Visul meu era să-mi deschid baza mea de antrenament într-o zi. Și încă este.

– Ai pomenit despre tine și tatăl tău. Dar mama ta?

Își puse furculița pe farfurie.

– Nu mi-o amintesc deloc. Vocea i se îmblînzi. Tata îmi spunea cît de tare o enerva să se scoale de cîteva ori pe noapte cînd eram bebeluș.

– Un adevărat tiran de la bun început, hm? Nick chicoti, sperînd ca de data asta să poată menține destinsă discuția asta care ținea de cîteva minute.

– Mama se prefăcea că nu mă aude, așa că tata, sătul de miorlăitul meu, trebuia să se dea jos din pat și să vină la mine. Îi plăcea să se lamenteze în legătură cu postura asta de „tătic chinuit", dar cred că, pînă la urmă, nu-i displăcea chiar atît.

În fața ochilor lui Nick apăru imaginea unui

copilaș drăgălaș, cu bucle roșcate.

– Nici mie cred că nu mi-ar fi displăcut.

Nu-și dădu seama că spusese aceste cuvinte decît atunci cînd Willa tuși. Pentru a o dregе, o întrebă:

– Te-ai gîndit vreodată să ai copii?

– Bineînțeles. Nu am rude prea apropiate, părinții mei au fost singuri, nu au frați sau surori, iar eu obișnuiam să-mi imaginez că am zeci de frați și surori cu care să mă joc.

Avea o față visătoare, dar umbrită de durere. O ascunse repede, dar Nick, care uitase de mîncare în momentul în care începuseră să vorbească, reușise să o surprindă.

– De ce nu s-a recăsătorit tatăl tău? Te-ar fi deranjat?

– Nu, nu mi-o amintesc pe mama. Aș fi fost bucuroasă să am una, dar tata spunea că-și găsise deja iubirea vieții și că se mulțumea cu asta.

Willa nu înțelesese pe deplin treaba asta niciodată: să crezi că printre atîția oameni există doar o pereche perfectă pentru fiecare. Tremură fără să vrea cînd se uită la Nick și-l surprinse privind-o fix. Realiză, oarecum spre neliniștea ei, că ceea ce-i spunea tatăl ei devenea tot mai

ușor de înțeles pe zi ce trecea.

– Nu mai ai frați sau surori? întrebă ea puțin cam prea veselă.

– Nu, sînt singur. Tata spunea că eu îi ajungeam și că nu i-ar dori nici celui mai mare dușman, cu atît mai puțin mamei mele, să aibă de-a face cu doi ca mine.

– Oameni deștepți, îl tachină ea. Îi vezi des?

– Sînt morți amîndoi.

Willa îi aruncă o privire blajină, plină de remușcări că i-a pus o întrebare atît de dureroasă, dar Nick îi răspunse:

– E-n regulă. A fost trist, dar nu tragic. Părinții mei erau în vîrstă cînd m-au avut. Tata suferea de inimă și a murit acum cîțiva ani. La scurt timp s-a dus și mama.

Nick se opri pentru o clipă apoi spuse:

– A murit în somn, dar mi-am imaginat mereu că a vrut doar să fie cu tata.

Era stingherit și puțin șocat de faptul că-i dezvăluise niște lucruri pe care nu le împărtășise nimănui, nici măcar lui Sky, apoi vocea i se înăspri:

– Îmi pare bine că nu m-au văzut arestat.

De-abia după ce spuse aceste cuvinte, își dădu seama cui le adresase. Amîndoi tăceau,

șocați de această bruscă întoarcere la realitate. Nick și Willa se priviră un timp, nici unul neștiind ce să spună ca să mai învioreze atmosfera. Willa se eschivă, ridicîndu-se și ducîndu-și farfuria goală la chiuvetă. Nici nu-și dăduse seama cînd mîncase în timpul conversației cu Nick. Oare era acea caldă intimitate pe care o împărtiseră, doar o iluzie? Își afundă mîinile în chiuvetă, respirînd adînc și luîndu-și inima în dinți înainte de a se întoarce și a-l privi în față. Stătea chiar în spatele ei și se lovi de pieptul lui puternic. Privi cuvîntul „Jaguarii" mult timp; luîndu-și inima în dinți se uită la el. Ochii i se măriră de uimire. Ura și reprosul pe care se așteptă să le găsească nu erau acolo.

– Willa, știu că avem multe de discutat, spuse el serios. Zîmbi slab, ca atunci cînd îl durea genunchiul și adăugă: Cred că asta ar lua premiul pentru litota anului.

Încercă să-i întoarcă zîmbetul. Nick completă, mult mai liniștitor:

– Zău că nu înțeleg ce rol ai jucat tu în toate astea, dar nu pot să ignor faptul că altceva se întîmplă aici.

Ochii Willei se umeziră ușor iar buza inferioară îi tremură, știind că acel „altceva" se va

sfîrși în acea dimineață, înainte de a apuca să înceapă.

– Eu, ăă...

Tuși, încercînd zadarnic să-și înghită nodul din gît.

– Nick, înainte de a-ți explica, vreau să știi că niciodată n-am vrut să-ți fac vreun rău.

Nick își îngustă ochii, urmărind-o cum își alegea cuvintele și Willa știu că nu se înșelase cînd văzu căldura din albastrul ochilor lui transformîndu-se într-o undă rece și sticloasă ca de oțel. Înfiorată pînă în măduva oaselor, ea spuse:

– Știu că tu crezi că am contribuit la ruinarea carierei tale, dar lasă-mă să-ți explic.

Creierul lui Nick îi strigă să-și vină în fire; la urma urmei, ea tocmai își recunoscuse vina. Ce-i mai lipsea ca să sfîrșească odată cu pasiunea asta? Atunci știu că era blestemat pentru că, uitîndu-se în ochii aceia verzi, plini de lacrimi, care îi mărturiseau vina, Dumnezeule, tot ce-ar fi făcut era să o ia în brațe și s-o sărute pînă cînd ar fi putut scăpa de ideea nebunească cum că și el, ca și părinții lor, își găsise perechea ideală. Nefiind în stare să împiedice acest gînd să devină realitate, o trase spre el și o strînse tare, strivindu-i trupul de al lui, ca și cum ar fi fost doar

unul. Sărutul lui căuta și, în același timp, pedepsea, încercînd să afle răspunsuri la întrebările lui, în timp ce o pedepsea fiindcă îl făcuse să se simtă atît de puternic.

Willa îi răspunse imediat. Orice s-ar fi întîmplat, trăiau un lucru unic pe care nici unul nu avea puterea să-l nege. Deși vedea că vorbele ei îi stinseseră acea lumină din ochi, știu că flacăra dorinței era prea puternică pentru a-l opri să o sărute, sau pentru a o împiedica să-i răspundă. Era ca și cum, sărutînd-o, folosea răspunsul ei ca să o pedepsească pentru vina ei. Curînd realizară amîndoi că, dacă asta era o formă de pedeapsă, atunci urmau să împartă aceeași celulă în închisoare.

Nick se desprinse primul, dîndu-și capul pe spate, ca să tragă aer în plămîni. Își frecă obrazul cu palma, în timp ce cu cealaltă mînă o ținea lipită de el iar coapsele lui o apăsau pe masă. Ea nu încercă să se desprindă, nu pentru că el nu ar fi lăsat-o, ci pentru că nu voia să se sfîrșească atît de repede. Avînd în vedere că trupurile le erau lipite, reacția lui Nick la acel sărut era evidentă. Riscă să se uite în ochii lui tulburi. Zăpăceala pe care o citi în ei o încurajă, dar o și deprimă.

– Nick, vreau – nu, trebuie să-ți spun ce s-a întîmplat astă-vară.

El începu să spună ceva, dar ea îi puse un deget pe buze; moliciunea și căldura lor aproape că îi alungară hotărîrea.

– Trebuie să mă asculți pînă la capăt. E singurul mod prin care pot să scap de asta.

Nick păru să-i cîntărească vorbele, apoi îi dădu drumul. Întorcîndu-se spre masă, își luă ceașca cu cafea și, fără un cuvînt, ieși din bucătărie.

Willa se sprijini de tejgheaua din spatele ei. Cum putea să fie atît de pasional și atît de distant în următorul minut? Oare acel sărut să nu-l fi afectat chiar deloc? Își adună fiecare firicel de putere pe care îl mai avea, își recăpătă simțurile răscolite și se chinui să ia o hotărîre. Luîndu-și ceașca cu cafea, se duse după el, hotărîtă să-l țină acolo pînă cînd îi spunea ce avea de spus. Ce avea să se întîmple după aceea, doar Dumnezeu știa!

Willa îl găsi pe Nick uitîndu-se pe fereastra enormă din camera de zi. Era camera ei preferată, iar mobilierul confortabil, puțin cam uzat, dovedea că era des folosită. Willa era înnebunită după priveliștea aceea a colțului de natură

neatinsă din Virginia și era chiar fericită că Nick alesese această cameră pentru confruntarea care urma să aibă loc.

– Nick, trebuie să mă asculți. Cu atenție.

Aștepta ca el să se întoarcă, știind că oricît de dificil ar fi fost, trebuia să-l privească în timp ce vorbea. Oh, dacă ochii lui nu i-ar fi spulberat încrederea iar cuvintele lui nu i-ar fi ucis complet speranțele!

– Spune-mi totul exact așa cum a fost. Scutește-mă de figuri teatrale și lacrimi. Vreau să aud totul. Absolut totul. O privi cum își pierdea firea și adăugă, puțin mai blînd: Este vorba de viața mea, Willa. Te rog, spune-mi adevărul.

Ar fi vrut să-l ia în brațe să-i aline mîndria rănită, să încerce să-l facă să aibă din nou încredere în nevinovăția ei, dar tocmai asta îi ceruse el să nu facă. Așa că trase aer în piept și începu:

– Mai întîi, trebuie să înțelegi ce a fost viața mea înainte de a-l întîlni pe Eric.

Mînia care-i apăru pe față la auzul numelui lui Eric nu era deloc încurajatoare.

– Îmi dau seama din ce mi-ai spus pînă acum că erai mai mult sau mai puțin coaptă, spuse el înțepat.

Willa se crispă la auzul acestei remarci dureroase, dar îndreptățite.

– Cînd Eric s-a arătat interesat de mine, am fost mai mult decît flatată. Am fost șocată. Cînd el a intrat în echipă și devenea un star, eu eram în colegiu, așa că nu l-am întîlnit niciodată.

„Și nici pe tine", gîndi ea, apoi abandonă acest gînd; ar fi făcut-o și mai nervoasă. Willa luă o înghițitură de cafea, apoi continuă:

– Tatăl meu murise de cîțiva ani iar eu mă pregăteam pentru absolvire, așa că relațiile mele cu membrii echipei se limitau la cîteva vizite ocazionale la doctorul Abbott. De fapt, așa l-am întîlnit pe Eric, în timpul unei vizite la doctor, pe terenul de antrenament.

Willa își coborî privirea în ceașca de cafea, abia observînd atenția crescîndă a lui Nick la pomenirea numelui vechiului ei prieten.

– Acolo te întîlneai mereu cu doctorul?

Surprinsă de întrebare, își ridică privirea spre el, dar înfățișarea lui nu trăda nimic:

– Depinde de anotimp. Dacă era în timpul sezonului de fotbal, mai treceam pe acolo. Dacă nu, mă duceam la biroul lui din Alexandria. Dar de ce?

– Eram curios doar. Continuă.

Nick nu era deloc liniștit. Asta însemna că putea să intre ușor oriunde se afla echipa.

– Cum am mai spus, cînd Eric mi-a propus să ne întîlnim, am fost surprinsă.

– Cu înfățișarea ta atletică și la modul cum arăți sînt sigur că bărbații roiau în jurul tău.

Willa dădu din umeri la complimentele lui, puțin dezamăgită că Nick nu părea – sau nu voia – să înțeleagă.

– Cît am fost la colegiu am fost atît de cufundată în studiu, că n-am avut timp de legături sentimentale.

Cînd Nick zîmbi neîncrezător, Willa reacționă imediat, vizibil iritată:

– De cîte ori aveam timp liber, îl petreceam cu tata. Moartea lui a fost rezultatul unei lungi și chinuitoare lupte cu cancerul. Am avut alte griji, mult mai importante, decît dacă am sau nu cu cine să mă întîlnesc vineri seara.

– Îmi pare rău pentru tatăl tău și prin ce trebuie să fi trecut, spuse Nick, pentru a-i liniști izbucnirea emoțională. Nu vreau să par nepăsător, dar tot îmi vine greu să cred că boala tatălui tău i-a împiedicat pe acei bărbați să te caute și să te invite undeva.

– Păi, așa cum probabil ai observat, pot fi cam

dură uneori.

– Cam, răspunse el sec.

Willa nu știa dacă trebuia să se supere sau să se bucure că el încă mai avea simțul umorului.

– Cît timp tata a fost bolnav, cred că devenisem foarte suspicioasă cu oricine se apropia de noi. Tata se descurcase foarte bine cu presa, dar cînd s-a îmbolnăvit a trebuit să mă ocup eu de asta.

Își încleștă mîinile strîns în jurul căniii cînd își reaminti de acele momente grele din viața ei.

– Presa îl hăituia tot timpul, încercînd să profite de boala lui și să scoată din ea un „subiect de interes", cum îl numeau ei. Eu nu o vedeam așa. Ca urmare, nu am fost cea mai abordabilă femeie din lume.

– Ceea ce ne aduce înapoi la Eric, spuse Nick. Cred că a fost foarte perseverent pentru a aborda o persoană inaccesibilă. Are o atracție irezistibilă.

Willa încuviință, spre surprinderea lui Nick:

– Cu siguranță. I-am luat acea insistență puternică drept sinceră și am fost cucerită. Doar că mă mai pistonase atît pînă atunci.

– Și n-ai fost deloc suspicioasă?

Nick voi să-și muște limba cînd văzu că

această întrebare îi produsese Willei o vizibilă neplăcere, pe fondul unei mîndrii și așa destul de rănite, dar trebuia să știe:

– Pare greu de crezut acum, dar niciodată nu m-am gîndit la asta. Eric poate fi foarte convingător. Și trebuie să recunosc că o parte din mine a fost răzbunată.

– Răzbunată? Cum?

– Cred că mi-am pierdut capul cînd mă gîndeam că o celebritate ca Eric era interesat de lungana de Willa Trask. Nick nu se îndoi nici o secundă de sinceritatea ei. Nu mai era acea dură, calculată prințesă de gheață la care se gîndea, sau spera el că ar fi. Se așeză lîngă ea, blestemînd în gînd cînd Willa se îndepărtă.

– Poți să-mi spui mai multe despre doctor?

Willa se îndreptă, apoi se forță să pară calmă, dar nu-l atinse:

– Ce anume vrei să știi?

– Păi, dacă Eric se droga și nu putea ieși curat la testul antidoping, apoi, dacă avea nevoie de cineva prin care să ajungă la antrenor sau la doctorul echipei ca să schimbe rezultatele testului. Cred că te-a folosit ca să ajungă într-un fel la doctor.

Înainte ca ea să-i răspundă, o fulgeră cu o

altă întrebare:

– De ce, după opt luni, ți-a trecut brusc prin cap că Eric ar fi fost amestecat în ceva? Și de ce ți-a trebuit atît timp ca să-ți amintești de mine?

Nick știa că îi era foarte greu și ar fi vrut doar s-o strîngă în brațe, dar trebuiau să treacă mai întîi de această fază.

– Ăă... of... V-am auzit pe tine și pe Sky vorbind, în seara cînd ne-am cunoscut. Willa continuă repede, ca să nu-și piardă cumpătul. N-am obiceiul să ascult pe la uși, dar mi-am auzit numele și...

– Ai aflat despre asta cu două zile în urmă?

Willa îl privi. Se înroșise de rușine, iar el știu atunci că-i spusese adevărul. Asta explica multe, înlătura unele bănuieli ale lui în legătură cu nevinovăția ei.

– A fost unul dintre cele mai mari șocuri din viața mea. Willa continuă răspicat:

– Lucrurile mergeau aiurea pe-atunci. Treceam printr-o perioadă grea, chiuleam de la școală, eram încurcată cu Eric. Nu eram la curent cu noutățile și, după ce-am terminat-o cu Eric, am evitat în special tot ce era legat de fotbal. Am auzit de arest și de proces, dar nu te cunoscusem și nu m-am sinchisit prea mult de

asta. Nick, nu am știut.

Willa întoarse capul, încercînd să-și rețină lacrimile, conștientă că încrederea oarbă și prostia ei îl costaseră pe el cariera.

– Chiar credeam că erau vitamine, acele pachețele pe care i le duceam lui Eric, spuse ea încet, dar cred că trebuie să fi fost cocaină.

– În orice caz, ce făceai cu ele?

– Știi că sportivii iau multe vitamine ca să facă față eforturilor care le solicită trupurile.

– Dar de ce nu-i livra „vitaminele" chiar furnizorul lui? De ce te-a amestecat și pe tine?

– Mi-a spus că era mai simplu așa. Știi că activitățile *Jaguarilor* nu sînt făcute publice. Dar datorită tatălui meu și prieteniei mele cu doctorul puteam veni și pleca cînd voiam. Așa că îmi era foarte ușor să i le aduc.

I se tăie respirația cînd realiză ce rol important a jucat în distrugerea lui.

– Dumnezeule, nu m-am gîndit niciodată la așa ceva!

Nick simți nevoia s-o atingă și o luă ușor pe după umeri. Ea se răsuci spre el. Voi să o sărute, să-i sărute lacrimile care-i atîrnau de gene, dar continuă s-o chestioneze, știind că era mai bine pentru amîndoi să treacă peste tot acum:

– Cui îi lăsai marfa?

Willa se forță să-și recapete sîngele rece ca să termine fără a se prăbuși în nesimțire:

– De obicei treceam pe la doctor și el o ținea pînă cînd Eric termina antrenamentul.

Nick tăcu iar Willa nu știa la ce se gîndea. Cînd vorbi, în cele din urmă, avea o voce gravă străbătută de o undă de durere.

– De ce nu mi-ai spus toate astea în prima seară?

– Pentru că știam că aveai toate motivele să nu mă crezi. Erai prea pornit împotriva mea, așa că m-am hotărît să strîng dovezi. De asta am acceptat să mă întîlnesc cu Eric.

– Ai ieșit cu el doar ca să obții niște informații?

Willa încuviință iar Nick oftă și o luă în brațe, strîngînd-o tare înainte de a putea continua. Știind acum prin ce joc trebuie să fi trecut, era uimit și impresionat că ea se putuse descurca atît de bine. Inima îi bătea din ce în ce mai tare gîndindu-se la ea. Îi ridică bărbia, simțind nevoia să o privească în ochii ei, atît de expresivi, cînd o întrebă:

– Cred că știu cum au făcut-o, dar vreau să știu de ce s-au folosit de mine. Am nevoie de dovezi.

Se uită în ochii ei cu o voluptate pe care ea n-o mai văzuse.

– Mă ajuți să dovedesc că Eric și doctorul mi-au înscenat toată mascarada asta?

Willa nu-și dădu seama că-și ținea respirația, pînă cînd dădu drumul unui oftat. Dar slabele ei speranțe fură spulberate de acuzația lui împotriva doctorului. Alegîndu-și cu grijă cuvintele, spuse:

– Vreau să te ajut, Nick, dar refuz să-l învinovățesc pe doctor. Îmi e ca un al doilea tată. Nu m-ar fi implicat de bunăvoie, și nici el nu s-ar fi amestecat cu bună știință. Sînt sigură.

Nick tăcu o clipă și Willa se pregăti pentru o nouă ceartă. Era confuză și obosită. Voia cu adevărat să-l ajute pe Nick, dar în ceea ce-l privește pe doctor nu era dispusă să cedeze. Cînd tăcerea deveni insuportabilă, ea întrebă:

– Chiar vrei să riști să muncești cu mine?

Lui Nick nu-i scăpă tremurul din glasul ei:

– Te cred, Willa. Vreau să mă ajuți, dacă și tu ești dispusă.

– Bineînțeles, însă e clar că nu prea ne potrivim în unele păreri.

Nick ridică o sprînceană, cu un zîmbet întipărit pe buze. Willa simți că a primit un dar prețios

cînd el îi aruncă o privire plină de căldură. Cu un zîmbet timid, adăugă:

– Păi, trebuie să recunoşti că atunci cînd sîntem împreună mai mult de zece minute, sfîrşim prin a ne certa sau... săruta. Ultimele cuvinte fură gîtuite. Dorinţa luci în ochii lui Nick cu putere şi o devoră cu intensitatea ei. Zîmbetul lui se lărgi, ochii îi scînteiară, mai albaştri.

– Sînt gata să-mi asum riscul, dacă şi tu o vrei.

Willa nu putu decît să zîmbească drept răspuns. Parcă toată vlaga i se scurgea, lăsîndu-i gura uscată şi buzele incapabile de a pronunţa cuvinte. Cînd se uita la ea în acel mod, în minte îi veneau tot felul de gînduri nesăbuite. Măcinat de dorinţa de a răspunde pasiunii ce se citea în ochii aceia verzi ca de smarald şi de vulnerabilitatea pe care tocmai o simţise, Nick se întrebă ce i-ar fi răspuns dacă el i-ar fi declarat că ar fi fericit să-şi petreacă restul zilei făcînd dragoste cu ea, uşor şi tandru, chiar acolo, pe canapea. Dar cavalerismul învinsese, în cele din urmă. Uneori nu era chiar aşa de simplu să fii cavaler. Nick se mulţumi cu un sărut delicat pe frunte; orice altceva ar fi fost prea riscant.

– Ce-ar fi să mai amînăm discuţia asta un

pic? Dacă nu trebuie să te duci la birou chiar acum, poate îmi arăţi şi mie locurile astea. Hambarul din spate parcă ar fi făcut la traforaj.

Willa se luptă cu impulsul de a-şi ridica privirea spre el cînd o sărută dulce pe frunte. Ştia că el procedează corect. Aveau nevoie de o pauză pentru a-şi da seama exact ce se întîmpla cu ei.

– Ei, ce spui?

El îi zîmbi angelic, dar ochii îi luceau diavoleşte. Simţul de autoapărare al Willei ieşi la iveală şi se desprinse din braţele lui.

– Vino, cine ajunge primul la uşa din spate.

– Chinuieşti un infirm? Femeie fără inimă!

Capitolul Şase

Nick se plimba prin hambarul mare. Stalurile fuseseră dezafectate: căpiţele de fîn erau foarte înalte. Se întinse şi, deşi era foarte înalt, de-abia putu să scoată un pai care ieşea printre stinghii. Învîrtindu-l între degete, continuă să cerceteze locul, hotărît să nu se mai gîndească la sărutările Willei.

– E nemaipomenit! Spui că tatăl tău nu l-a folosit niciodată. Chiar şi nesemnificativul pai din mîna lui evoca gînduri provocatoare. Mintea îi zbura spre căpiţele de fîn şi imagini cu ei doi făcînd dragoste, cu părul roşu al Willei răsfirat ca

o flacără devastatoare pe paiele galbene, cu picioarele-i lungi încolăcite în jurul lui.

– Tata nu a folosit hambarul ăsta cum ar fi vrut el. S-a îmbolnăvit cînd era în renovare. Voia să intre în cursele cu maşini. Arătă spre o formă lunguiaţă, acoperită cu pînză, abia vizibilă în penumbra din celălalt capăt al hambarului. Iată la ce se limita colecţia lui.

– Pot să mă uit?

Willa aprobă şi Nick se îndreptă spre maşina acoperită. Aşteptîndu-se să descopere o maşină bine păstrată, izbucni în rîs cînd văzu un Corvair ruginit.

– Asta însemna o maşină de curse pentru tatăl tău?

Willa zîmbi drept răspuns la rîsul lui batjocoritor, privindu-l cît de mare şi puternic părea în acel hambar gol.

– Visul lui era să participe la raliurile pentru maşini vechi. Dar cred că cel mai mult şi-ar fi dorit să renoveze maşini. Zîmbetul îi deveni puţin melancolic cînd trase la loc pînza, peste Corvair.

El se abţinu tot timpul cît bătură coclaurile s-o atingă. Îşi imagina că într-un hambar vechi gîndurile nu-i vor zburda, şi că va avea posibilitatea să o cunoască într-un moment detensionat. Dar era greu să separe dorinţa conştientă de a